

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ, ὑπὸ Ἀλκαίου.
 Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ. Μυθιστορία τοῦ Ζαρί.
 Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΑΝΑΤΩΝ. Διαλογή, ὑπὸ
 Δημ. Κορομηλά.
 ΠΟΙΗΣΙΣ: Παράδοξος μαθητής. Ἐκ τῶν τοῦ Βίω-
 νος. Παράφρ. Δ. Π. Ταγκοπούλου.
 ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΣΗΜΕΡΟΝ:
 Ἐρωτες ἀγρόδος καὶ βόδου. (Διήγημα Φανταστικόν
 τοῦ Félicien Mallefille).
 ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ. διήγημα τοῦ Ὁσμάν. (Γέλος.)
 ΠΕΡΙ ΣΙΓΗΣ καὶ εὐλωτίας.
 ΔΩΡΕΑ Παραλιπτικῆ ἡμερησίου.
 ΟΛΙΓΟΝ ἀπ' ὅλα.
 ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ.

Εἰς τὸ προσεχές ἡμῶν φύλλον θέλομεν δημοσιεύσει
 ἄρθρον περιεργότατον πραγματευόμενον περὶ μαγείας,
 μυστικῆς φιλοσοφίας, ἀστρολογίας καὶ ἀλχημείας, τὰς:

ΠΡΟΡΗΞΕΙΣ ΤΟΥ ΒΑΛΣΑΜΟΥ

Τὸ ἄρθρον τοῦτο, περιέχον λεπτομερῆ ἀνάλυσιν τοῦ
 φιλοσοφικοῦ συστήματος τοῦ περιβοήτου Ἰταλοῦ ἀγύρτου
 Βαλσάμου ἢ κόμητος Καγλιόστρου, εἶνε εἰλημμένον ἐκ
 συγχρόνου ἀξιόσπουδαίου Ἱστορίας τῆς Μα-
 γείας, καὶ θὰ κοσμηθῆται.

ΥΠΟ ΕΙΚΟΝΩΣ ΠΑΡΙΣΤΩΣΗΣ ΩΡΟΣΚΟΠΙΟΝ

Ἐν τῷ αὐτῷ φυλλαθίῳ θέλει δημοσιευθῆ:

Η ΤΥΧΗ ΤΟΥ ΝΑΝΟΥ

Διήγημα Καρόλου Δίκενς.

ΠΑΛΑΙΑ ΚΑΙ ΝΕΑ

Αἱ πηγαὶ τῆς Ἀπόκρεω. — Προκίονος αὐτῆς βα-
 σιλεία. — Μετεμριέσεις Παλαιαὶ καὶ Νεαί. — ἰχα-
 κτῆρ τῆς ἀπόκρεω ἀνὰ τὰς διαφόρους χώρας. — Ἐναρ-
 ξις τοῦ τριωδίου καὶ ὁ ἐφευρέτης τῶν: Χορῶν μετημ-
 ρισμένων. — Αἱ βρκαφόροι Παρισινά.

Ἐκάστη ἐορτὴ ἔχει τὸν ἅγιόν της καὶ τὴν ἐποχὴν
 ἀπ' ἧς χρονολογεῖται, ἀλλ' ἡ Ἀπόκρεω στερεῖται ἀμ-
 φοτέρων τούτων. Καὶ ὅμως αἱ ἐλλείψεις της αὐταὶ δὲν

τὴν ἐμποδίζουν τοῦ νὰ ᾖναι εἰς τὸ εἶδος τῆς ὁ βασι-
 λεὺς τοῦ κόσμου. Ὡς πρὸς τὴν δευτέραν μάλιστα τῶν
 ἐλλείψεων τῆς, καὶ αὐτοὶ οἱ σφοδρότεροι ἐρευνηταὶ ἀπο-
 καμόντες ν' ἀναζητῶσιν ἐπὶ ματαίῳ τὰς πηγὰς τῆς Ἀ-
 πόκρεω, ἠρέσθησαν ἐπὶ τέλους νὰ δογματίσωσιν ὅτι
 « Ἀπόκρεως ἐστὶν ἐορτὴ ἧς ἡ ἀρχὴ χρονολογεῖται ἀ-
 πό γενέσεως τῆς τρέλας ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τοῦ ἀνθρώπου»
 ἧτις πάλιν -- ἡ τρέλα -- εἶχε ἀχρονολόγητος, διότι συ-
 νηπῆρξεν ὡς γνωστὸν μετὰ τοῦ πρώτου τῶν ἐπὶ γῆς ἀν-
 θρώπων. Τῷ ὄντι δὲ θὰ εὐρωμεν τὴν Ἀπόκρεω πανη-
 γυριζομένην ἐν πάσῃ χώρῃ καὶ κατὰ πᾶσαν ἐποχὴν, τὴν
 πλέον μακαρυμένην. Ἡ χώρα τῶν Φαρκῶ ἐτέλει αὐ-
 τὴν κατὰ τὰς ἐορτὰς τοῦ βόδου Ἀπίδος, αἵτινες ἀπέλη-
 γον εἰς παντοειδεῖς παρεκτροπὰς ἐκ τῶν μὴ ἐπιτρεπο-
 μένων καθ' ἐκάστην, καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τὴν ἐτέλουν κατὰ
 τὴν εἰς μνήμην τῆς πτώσεως τοῦ Ἀμὸν ἡπανήγγυριν τῶν
 οἱ ἡμέτεροι πρόγονοι εἶχον τὰ Βάκχια, καὶ οἱ ἀρχαῖοι
 Ρωμαῖοι τὰ Κρόνια, καθ' ἃ οἱ δοῦλοι περιεβάλλοντο τὰ
 φορέματα τῶν κυρίων αὐτῶν.

**

Ἐὰν τὴν σήμερον οἱ δοῦλοι δὲν φοροῦσι κατὰ τὰς
 Ἀπόκρεω τὴν στολήν τοῦ κυρίου τῶν, διὰ τὸν ἀπλοῦν
 λόγον ὅτι δὲν ὑπάρχουσι πλέον τοιοῦτοι, τὸ πρᾶγμα ἐν
 τούτοις δὲν ἐμποδίζει τοῦ νὰ βλέπῃ τις, σήμερον πρὸ
 πάντων, πολὺ ἀλλοκότους μετεμριέσεις. Εἶδομεν κατὰ
 τὴν ἡμέραν τῆς ἀπόκρεω λωποδύτην μετεμριεσθέντα
 εἰς ἀστυνομικὸν κλητῆρα, καὶ ἱεροδίακονον ἀνταλλάξαν-
 τα τὰ εὐρέα του ράσα πρὸς στενήν καὶ καστανόχρωμον
 στολήν... δικδύλου, καὶ με οὐρὰν μάλιστα.

Σημειώσατε δὲ ὅτι τὰ αὐτὰ ἀκριβῶς συμβαίνουσι ἀ-
 νὰ πᾶσας τὰς χώρας τῆς οἰκουμένης, πεπολιτισμένης
 καὶ ἀπολιτιστοῦς, ἀπὸ Μοντοβιδέου μέχρι Βενετίας,
 καὶ ἀπὸ Παρισίων μέχρι Καλλιούτας. Ὅ,τι μόνον δια-
 φέροι εἰς ἕνα τὸν τόπον εἶνε τὸ ὕψος ὅπερ ἡ ἐορτὴ προ-
 σλαμβάνει ὡς ἐκ τοῦ χαρακτηῆρος τῶν κατοίκων ἐν
 Γαλλίᾳ, εἶνε ἐλαφρὰ καὶ ἀκόλατος, ἀξία νὰ παραβλη-
 θῇ πρὸς μικρὰν χολέραν ἐν Ἰταλίᾳ εἶνε ζωηρὰ, ἐνθου-
 σιάδης καὶ ταρχαυδεστάτη μονότονος καὶ ψυχρὰ εἰς
 τὴν Ρωσίαν ἐν Γερμανίᾳ νοθρὰ καὶ ὕλιστικὴ, ἀνιαρὰ
 δὲ καὶ μελαγχολικὴ εἰς Ἀγγλίαν.

Ὅ,τι ὅμως ἔχει ἀπανταχοῦ κοινὸν ἡ Ἀπόκρεω
 εἶνε ἡ ἀκόλασις. κατὰ τοῦτο διαφέρουσα τῆς τῶν βακ-
 χίων καὶ τῶν ἐορτῶν τῆς Κυβέλης, ὅτι κρύπτεται τώρα
 ὀπισθεν τῶν ἀγνωστων ἐτι ἐν τῇ ἐποχῇ ἐκείνῃ προ-
 σπειών.

**

Ἀπὸ τῆς σήμερον ἐπεσιέθη ἡμᾶς ἐπισήμως τὸ
 Τριωδίον. Τὰ ἐκ τῆς πολυετοῦς χρήσεως τετριμμένα

δ'όμινα ἐξετέθησαν καὶ πάλιν εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κοινού πρὸς ἐνοικίαν· οἱ ἔμποροι ἐξέθησαν τὰς χαρτίννας τῶν προσωπίδας, κλισμουμένως ἐφέτος τὰς πλείστας, κατ' ἀπαίτησιν ἰσως τοῦ συρμού, διὰ χαρτίωνων περιλαϊμίων, καὶ οἱ παντοπωλοὶ ἤρχισαν παρατάσσοντες εἰς γραμῆν τὰ κακῆς ποιότητος ὄσπριά των, τὰ μέλλοντα μεθύριον νὰ ράνωσι τοὺς μετημριεσμένους.

Μολοντί δὲ ἡ ἐφετεινὴ ἀπόκρεως προμηνύεται ἀνευ οὐδεμιᾶς ζωῆς, οἱ προάγγελοι τῆς ἔχουσιν ἐν τούτοις ἀπὸ πολλοῦ προηγήθη αὐτῆς. Δὲν ἐννοῶ τὴν στεφάνωσιν καὶ τὰς «περὶ πίστεως εἰς τὴν νόμφην» δημηγορίας τοῦ κ. Λάττα. Ὅμιλῶ περὶ τῶν δημοσίων χορῶν μετημριεσμένων καὶ μὴ ὦν ἀπὸ πολλοῦ ἐγένετο ἡ ἐναρξίς ἐν ταῖς λέσχαις καὶ τοῖς θεάτροις, καὶ ὦν τὰ προγράμματα βλέπομεν ἀνὰ τὰς ὁδοὺς ἀπ' ἀρχῶν τοῦ τρέχοντος μηνός.

Οἱ χοροὶ μετημριεσμένων εἶνε ἐφεύρεσις παλαιὰ, ἀναφερομένη εἰς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας Κάρολον τὸν ἕκτον, ὅστις πρῶτος διοργάνωσε τοιοῦτον χορόν. Εἶχεν ὁμοίως ὁ χορὸς ἐκεῖνος τοῦ Καρόλου καὶ τὰ δυσάρεστα αὐτοῦ, διότι μικροῦ δὲν ἐφρονεῖτο αὐλικὸς τις ὁ ὅποιος τόσον ἐπίτυχως εἶχε μετεμριεσθῆ εἰς ἄρκτον, ὥστε παρ' ὀλίω ἐξεληγήθη ἀδιστακτικῶς ὡς τοιαύτη.

Θά νομίσετε ὅτι σὰς ὀμιλοῦμεν περὶ μετεμριεσέως τῶν ἀπόκρεω ἀν' σὰς εἶπομεν ὅτι ἐθεάθησαν ἐν Παρισίοις γαλλίδες... βρακοφόροι, ἀλλ' ἀπατήσαθε. Εἶνε ὁ συρμὸς τῆς ἡμέρας. Ἀλλὰ θ' ἀντιτάξῃτε ὅτι ὁ τελευταῖος συρμὸς εἶνε στενῆς ρωσικῆς περιβολῆς με βόαν περὶ τὸν λαϊκόν. Μάθετε λοιπὸν ὅτι ὁ συρμὸς οὗτος ἀντεκατέστη ὑπὸ ἐνδυμασίας ρυθμοῦ ἀνατολικοῦ.

Τοιαύτης ἐνδυμασίας με βρακίον τουρκικὸν παρεσκευάσε κατὰ τὸ τελευταῖον τοῦτο δεκαπενθήμερον ἐν τῶν ἐκλεκτοτέρων παριστιανῶν ραπτικῶν καταστημάτων, καὶ πολλὰ κυρίως ἐσπυσαν νὰ ἐφωδιασθῶσιν ἐξ αὐτῶν. Ἴδου αἱ περιεργόταται αὐταὶ ἐνδυμασίαι: ἀποτελοῦνται ὑπὸ χιτῶνος τριγυριζομένου δι' ἄστρον καὶ στενῆς ἐσθῆτος παρομοίως κεκοσμημένης, ἀντί δὲ παντὸς ἐσφορίου φέρουσι τουρκικὸν βρακίον ἐκ τοῦ αὐτοῦ με τὸν χιτῶνα ὑφάσματος.

Πολλὰ παριστιὰ ἀπασθεῖσαι τὸν συρμὸν τοῦτον ἐθεάθησαν κατ' αὐτὰς ἐν Παρισίοις φέρουσαι παρόμοια τουρκικὰ βρακία, φόδος δὲ ὑπάρχει μὴ, προχωροῦντος τοῦ κικλοῦ, ἴδωμεν ἡμέραν τινα τὴν βρακοφορίαν ταύτην ἐμφανιζομένην καὶ ἀνὰ τὴν δδὸν Σταδίου.

Εἰς ἐξετάσεις διδακτορικὰς ἐν τῇ ἱατρικῇ σχολῇ. -- Ὁ κ. α θ η γ η τ η ς. -- Τί ὄσπουν εἶνε τοῦτο; -- Ὁ ἐξ ε τ α ζ ὁ μ ε ν ο ς. (Μετὰ μακρὰς παρατηρήσεις.) -- Εἶνε ὄσπουν νεκροῦ.

Ἄλκιος.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΩΝ ΘΑΝΑΤΩΝ ΔΙΑΛΟΓΗ

Ὁ κύριος ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ βαρυνθεὶς τὴν ζωὴν ἀπεραχθεὶς ν' ἀποθάνῃ, ἀλλ' ἰδιοτροπος καθ' ἅπαντα τὸν τεσσαρακονταετῆ αὐτοῦ βίον—ἀφ' ἧλθεν εἰς τὸν κόσμον

δύο μῆνας πρὸ τῆς κενκονισμένης προθεσμίας καὶ ἐξεδάκτυλος κατὰ τὴν ἀριστερὰν χεῖρα—ἠθέλησε καὶ ἰδιοτρόπως ν' ἀπέλθῃ εἰς τὰς οὐρανίους μονάς.

Συνήθως ὅσοι τῶν ἀνθρώπων καταφεύγουσιν εἰς τὸ ὑστάτον τοῦτο φάρμακον πολυπαθοῦς βίου, αὐτοκτονοῦσιν ἀνευ πολλῶν διακτυπώσεων, ἀδιαφοροῦντες περὶ τῆς γνώμης τῶν ἐπιζώντων· ἀλλ' ὁ κύριος Κουτρούμπας ἐνόμιζεν ὅτι σύμπασα ἡ ἀνθρωπότης, εἶχεν ἐπ' αὐτοῦ προσηλωμένα τὰ βλέμματα καὶ ἵνα μὴ τυχὸν παρεξηγήσῃ τὴν πράξιν του ταύτην, τὸν μὲν οἶκον ἐν ᾧ κατοίκει κατέλιπε, τὰς δὲ τελευταίας αὐτοῦ εὐχὰς παρά τινι συμβολαιογράφῳ τῶν Ἀθηνῶν κατέθετο ἐν εἰδεί διαθήκης ἐνώπιον μαρτύρων. Καὶ κατῆλθεν εἰς Φάληρον μετὰ τοῦ ὑπηρετοῦ αὐτοῦ ΜΕΘΘΔΙΟΥ, παλαιοῦ θεράποντος ἐκ πατρικῆς κληρονομίας περιελθόντος εἰς αὐτόν, ἀνθρώπου ἀγαθωτάτου τρις νυμφευθέντος καὶ ἐπτάκις διαζευχθέντος—διότι πρὶν ἢ ἐπιχειρήσῃ ἄλλον γάμον ἐδοκίμαζε καὶ πάλιν ἴαν ἡδύνατο νὰ συζῆσῃ μετὰ τῶν πρώτων αὐτοῦ γυναικῶν—καὶ ἐνωκίασε δύο δωμάτια ἐν τῷ ξενοδοχείῳ, ἵνα μεγαλοπρεπῶς τὴν ἀπόφασιν αὐτοῦ ἐκτελέσῃ ἀπέναντι τοῦ εὐρέος πελάγους, ὅπερ ἐξετέλειτο ἡρεμον πρὸ αὐτοῦ.

Καὶ δὲν περιοριζέτο εἰς τοῦτο μόνον ἡ ἰδιοτροπία του· ὄχι. Ἐζήτει θάνατον ὀδυνηρόν, ἤθελε ν' ἀποθάνῃ ἐν ταῖς βατάνοις, ἐπεθύμει νὰ διαφέρῃ τῶν αὐτοκτονούντων, οἵτινας ἀποθνήσκουσιν ἐνίοτε αὐτοστιγμίαι.

Ἦτο καὶ ὀλίγον ποιητῆς ὁ κύριος Κουτρούμπας, γράψας περιπαθεστάτους στίχους κατὰ τὴν πρωτοχρονίαν χάριν τῶν ὀδοκαθαριστῶν τῆς πόλεως, καὶ ὡς τοιοῦτος ὀλίγον ἐπαναστάτης κατὰ τοῦ δημοουργοῦ, καὶ δὲν θὰ δυσηρεστεῖτο νὰ ἐμπιέξῃ ὀλίγον τὴν φύσιν, ἧτις ὥρισεν ὅτι πᾶν ὄν ἀνευ ζωῆς εἶνε καὶ νεκρὸν.

Ἄ, ἐὰν ἐφεύρισκε τρόπον τινα θανάτου διχκοῦς, καθ' ὃν νὰ ζῆ τις καὶ νὰ μὴ ζῆ! Ὅποια δόξα δι' αὐτόν νὰ φανῆ ἀνώτερος τοῦ δαιμονίου Σαῖξπηρ, ὅστις ἐν τῷ Ἀμλέτω αὐτοῦ τοιοῦτό τι βεδαιῶς προὔτιθετο.

Ἐκαθητο λοιπὸν ὁ κύριος Κουτρούμπας τρίτην ἡδὴ ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς αὐτοῦ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐκάθητο σύννοος παρὰ τινι τραπέζῃ καὶ κατένεντι τοῦ ἀνοικτοῦ παραθύρου, δι' οὗ εἰσῆρχετο ἄπλετον τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὅτε ἀνοίγεται καταγυδῶς ἡ θύρα τοῦ δωματίου καὶ εἰσέρχεται, ἡ μάλλον εἰσπηδᾷ μεθ' ὀρμῆς ἡ κυρία ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ, λελυμένην ἔχουσα τὴν κόμην, γυμνώλενος σχεδὸν, καὶ βλοσυρὸν περιάγουσα τὸ βλέμμα.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἐγειρόμενος ἐν ταραχῇ. — Κυρία μου... πῶς εἰσέρχεσθε εἰς τὸ δωμάτιόν μου;... ἐν τίνι δικαιοῦματι;... καὶ εἰς τοιαύτην κατάστασιν μαλιστα... ὅταν ἐγώ...

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ Δικηόπτουσα αὐτόν καὶ ἐν σπαραγμῷ καρδίης βάλουσα γοεράν κραυγὴν. — Τὸ καναρίνι μου... ἔχασα τὸ καναρίνι μου, κύριε...

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἀγέρωχον λαμ-

θανῶν στάσιν προσβλήθέντος εἰςπρακτορος κατὰ τὴν ἐνάσκησιν τοῦ καθήκοντος αὐτοῦ -- Ἀί, καὶ τί ἔχω νὰ κάμω ἐγὼ μὲ τὸ καναρίνι σας;

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ διερευνώσα τὸ δωμάτιον καὶ τὰς χεῖρας ἐνοῦσα. -- Μήπως ἦλθεν ἐδῶ μέσα;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ συναισθανόμενος ὅτι τὸ ἀγέρωχον ὕφος δὲν ἤρμοζε πρὸς τὴν περίστασιν μεταδᾷλλων ἡθὸς καὶ τὴν φωνὴν ρυθμιζῶν ἐπὶ τὸ ἡπιώτερον -- Ὅχι, κυρία μου, δὲν ἦλθεν.

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἔκθαμβος καὶ διαποροῦσα. -- Δὲν ἦλθεν;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ συλλαμβανὼν τὴν ὑπόνοιαν ὅτι ἡ κυρία Περδικοπούλου ἀπιστεῖ πρὸς τοὺς λόγους αὐτοῦ καὶ τὸ πρότερον ἐπανακτῶν ἀγέρωχον ὕφος τοῦ προσβλήθέντος εἰςπρακτορος. -- Ὅχι, κυρία μου, σὰς λέγω... καὶ σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ ἀφήνατε μόνον... μὲ τὰς σκέψεις μου.

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἀπελπίζουσα. -- Καὶ νὰ μὴν εὐρῶ τὸ καναρίνι μου;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ. -- Ἦσὺ νὰ τὸ εὐρετε;

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ. -- Ἐδῶ.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ συνοφρουσόμενος καὶ τὸ σῶμα πρὸς τὰ ὀπίσω ἀνατείνων. -- Κυρία μου...

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ σχεθὸν ἐναγχαλιζομένη αὐτὸν καὶ τὴν φωνὴν λεπτόνους ἀπιτιθεῖσα. -- Δὲν εἶνε δυνατόν νὰ ἐπῆγεν ἄλλοῦ. Βοηθήσατέ με, κύριε, μὴν εἰσθε τόσο σκληρὸς.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ μεθ' ὀληγῆς τῆς σοβαρότητος ἧν ἡ περίστασις ἀπαίτεῖ. Ἐγώ, κυρία μου, ἐγκατέλιπον τὸν οἶκον μου ὅπως ἔλθω ν' αὐτοκτονήσω ἐδῶ ἐν ἡσυχίᾳ, καὶ ἔργεσθε εἴς νὰ μὲ παραξήτε; . . .

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ μετὰ μεγίστης περιεργίας. -- Θ' αὐτοκτονήσετε;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἔηρως. -- Μάλιστα.

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ. -- Καὶ διατί;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ χαριέντως μετὰ τινὰ δισταγμόν. -- Τί σὰς ἐνδιαφέρει;

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἐπίσης μετὰ τινὰ δισταγμόν. -- Ἄ, τίποτε. . .

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ὑποκλίτων καθ' ὄλουστος τοὺς κανόνας τῆς ἐθιμοτυπίας. -- Λοιπὸν σὰς προσκυνῶ.

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ταχέως. -- Μίαν στιγμὴν παρακαλῶ. . .

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ, ὅστις δὲν ἠνώρθωσεν ἔτι τὸ σῶμα του ἐκ τῆς ὑπο-

κλήσεως, προτείνων τὴν κεφαλήν ὀρίζονταίως καὶ τὰς χεῖρας ἔχων πρὸς τὰ κάτω τεταμέναις. -- Πῶς εἶπατε;

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ἀπαθῶς. -- Ἐπειδὴ δὲν εἶδα ποτὲ ἄνθρωπον ν' αὐτοκτονήσῃ μοῦ κάμνατε τὴν χάριν νὰ μὲ ἀφήσετε νὰ σὰς ἴδῶ;

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ αἰσθανόμενος βίαιον τινὰ γμῶν ἀνορθοῦντα τὸ σῶμα του. -- Πῶς;

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ, ἡσυχῶσασα τρέχειώσως ὀδόνιον πίπτουσα ἐπὶ ἀνακλίντρον καὶ μετὰ μεγίστης ἀφελείας. -- Ἦμην εἰς ὄλας τὰς θανατικὰς ἐπιπέσεις αἱ ὅποιαι ἐγείναν πρὸ τίνος καιροῦ, ἠκολούθησα τὴν λαίμητόμον παντοῦ, καὶ δὲν ἠμπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε τί χάραν ἠσθανόμην ὅταν ἐδλεπα νὰ πίπτῃ τοῦ καταδίκου ἡ κεφαλή καὶ νὰ ρέῃ ἀφθονον τὸ αἷμα. (Ἐγειρομένη καὶ πλησιάζουσα τὸν κ. Κουτρούμπαν) Εἶδατε ποτὲ καρπόμην; . . . δὲν εἶδατε . . . πρέπει νὰ ἴδῃτε διὰ νὰ ἐνοήσετε καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὄλην ἐκείνην τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποίαν αἰσθάνονται οἱ μακάριοι κάτοικοι τῶν Ἡλυσίων Περσίων. . . Ἐρχεται ὁ καταδίκος, τὸν συλλαμβάνουν οἱ δῆμιοι καὶ τὸν δένουν σφιγτικῶς ἐπὶ τῆς σανίδος· ἔπειτα στρέφουν τὴν σανίδα πρὸς τὰ κάτω καὶ ὁ λαίμωδος του εὐρίσκειται ἀκριβῶς ὑπὸ τὴν βαρεῖαν κοπίδα, ἡ ὁποία κρέμαται ἀπὸ λεπτότατης ἀλύσειως. Ὁ δῆμιος σταυροκοπεῖται, διότι εἶνε καὶ καλὸς χριστιανὸς, σῦρει τὴν ἄλυσιν καὶ ἡ κοπίς πίπτουσα χωρίζει τὴν κεφαλὴν ἀπὸ τοῦ ἐπιλοιποῦ σώματος. Νομίζετε ὅτι μένει λαίμωδος; τίποτε. Τὰ νεῦρα συστέλλονται καὶ βλέπετε μίαν μεγάλην πληγὴν ἐπὶ τῶν ὤμων, καὶ τὸ αἷμα ρέει, ρέει ἀφθόνως. Τὶ ἐγείνηεν ἡ κεφαλή; τί ἐγείνηεν; Ἐπεσεν εἰς τὸν σάκκον, ἀλλὰ ζῆ ἀκόμη, ζῆ! . . . δέκα . . . εἴκοσι δευτερόλεπτα τὰ χεῖλη κινουῦνται, οἱ ὀφθαλμοὶ περιστρέφονται, σπασμωδικῶς εἰς τὰς κόγχας αὐτῶν, αἱ παρειαὶ πελιδνοῦνται, καὶ ἐπέρχεται ἡ ἀσφυξία! . . . μάλιστα, ἡ ἀσφυξία. Τί μὲ κυττάξετε; Καὶ ἔπειτα θέλουσιν ἀντικαταστήσωσι τὴν καρπόμην διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ! Ἄλλ' αὐτὸ εἶνε ἀσυνειδησία, κύριε μου. Θέλουν ν' ἀποθνήσκαι ὁ καταδίκος ὡς ὁ καινότετος τῶν ἀνθρώπων, ἠλεκτρόπληκτος! Ἄλλὰ ποῦ ἡ ποίησις; ποῦ τὸ μεγαλεῖον πλέον; τὸ αἷμα . . . ἡ λαίμητόμος . . . ὁ σάκκος . . . οἱ σπασμοὶ! . . . Ἄ τί θέαμα! . . . δὲν θὰ τὸ λησμονήσω ποτὲ. . . Ἐν τούτοις λησμονῶ τὸ καναρίνι μου, τὸ ὅποιον θὰ διψᾷ τὸ κούμενον! . . . Καὶ ἂν μοῦ ψοφήσῃ; . . . (Μετὰ μικρὰν ἐρευναν) Δὲν πρέπει νὰ εἶν' ἐδῶ. . . ἀλλὰ ποῦ ἐπῆγεν; . . . (Ἀνερχομένη) Πηγάζω νὰ τὸ εὐρῶ. . . καὶ θὰ ἔλθω νὰ σὰς ἴδῶ πῶς θ' αὐτοκτονήσετε! . . .

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἐννεός, βλέπων πρὸς τὴν θύραν ἐξ ἧς ἐξῆλθεν ἡ κυρία Περδικοπούλου. -- Ἴδου ἡ γυνή! . . . Λυπεῖται

μή ψοφήση τὸ καναρίνι τῆς καὶ θέλει νὰ μὲ ἴδῃ αὐτοκτονοῦντα ! Φρίκη ! *Ὅταν ὁ Θεὸς ἔπλασε τὸν Ἀδὰμ ἐγκατέστησεν αὐτὸν ἐν τῇ Ἐδέμ ἀπόλυτον κύριον τῶν δημιουργημάτων αὐτοῦ. Μετὰ τινος ἡμέρας κατήλθεν ὅπως ἴδῃ τὸ ἔργον του καὶ εἶρε τὸν πρωτόπλαστον κοιμώμενον ὑπὸ τὴν σκιὰν πλατυφύλλου πλατάνου, ἀλλ' ἐνῶ τὸν παρετήρει μετ' εὐχαριστήσεως, βλέπει σκορπίον πληττόντα τὴν πλευρὰν αὐτοῦ· φοβούμενος δὲ μήπως τὸ ἔργον τῶν χειρῶν του πάθῃ τι ἀποκόπτεται ἀμέσως τὴν τρωθεῖσάν πλευρὰν καὶ ἦτο ἔτοιμος νὰ τὴν ρίψῃ εἰς τοὺς περισυναχθέντας κύνες, ὅτε ἐσκέφθη ὅτι ἠδύνατο ἴσως νὰ τὴν χρησιμοποιήσῃ καταλλήλως. Ἀφοῦ τὴν ἀνέστρεψεν ἐπὶ πολὺ ἐντὸς τῶν πύλων χειρῶν του εἶδεν ὅτι τὸ τεμάχιον ἐκεῖνο τοῦ κρέατος οὐδὲν ἄλλο εἶχεν ἢ τὴν μικρὰν ἀμυχήν ἐκ τοῦ τραύματος τοῦ σκορπίου. Ἐλαβεν ἀμέσως πηλὸν καὶ ἤρχισε νὰ περικλύπτῃ ὅτι ἀνέμενον λαϊμάργως οἱ κύνες πάντες τῆς δημιουργίας, ἐξηκολούθει δὲ τὸ ἔργον αὐτοῦ μειδιῶν καὶ μὴ γνωρίζων τί ὂν θὰ ἐμφοροῦτο ἐκ τοῦ μίγματος ὅτε ἐνεφύσησεν εἰς αὐτὸ πνοήν, εἶδεν ὅτι ἔπλασε τὴν γυναῖκα. Καὶ ἰδοὺ διατὶ ἡ γυνὴ ἔχει τὸν σκορπίον ὑπὸ τὸν πηλὸν καὶ τὸ μειδιάμακ τοῦ πλαστοῦ ἐπ' αὐτοῦ ! [Ἀνερχόμενος] Μεθόδιε !

ΜΕΘΟΔΙΟΣ εἰσερχόμενος. — Ἀρέντη. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ μετὰ θυσασεσκείας. — Ποῖά εἶνε αὐτὴ ποῦ ἐβγήκεν ἀπ' ἐδῶ ; ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Ἡ κυρία Περδικοπούλου. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ. — Τὶ πράγμα εἶνε ; ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Νὰ, γυναῖκα. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ. — Τὸ ἐννοῶ, βλάκκα. ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Ἀμ' σὲν τὸ ἐννοεῖς τί μ' ἐρωτᾷς ; Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἐν ὀργῇ. — Σ' ἐρωτῶ τί γυναῖκα εἶνε ; ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Χήρα. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ καταστέλλων τὴν ὀργὴν αὐτοῦ. — Καὶ τί θέλει ἐδῶ ; ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Παντρεία θέλει. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ διαπορῶν. — Ἄ ! ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Εἶνε καὶ κάμμιά χήρα νὰ μὴ θέλῃ παντρεία ; Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ σεῖων τὴν κεφαλήν. — Ἄ, ἄ ! ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Θὰ εἶπῃς ὅτι πῶς τὸ ἐννόησες κι' αὐτό ; Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ βλοσυρῶς βλέπων. — Σιωπὴ, ἀνάητε ! ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Σωπαίνω. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἀπειλῶν τὸν Μεθόδιον διὰ τοῦ δακτύλου. — Κότταξέ καλὰ, μὴν τύχη καὶ τὴν ἀφήσῃ νὰ ἔλθῃ πλέον ἐδῶ μέσα, διότι ἀλλοίμονον σ' ἐσεῖνα. ΜΕΘΟΔΙΟΣ, ὑποκλίων. — Σ' τοὺς δρισμούς σου.

Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ βλέπων ἐξ ἐρχόμενος τὸν Μεθόδιον. — Ἐλα ἐδῶ. ΜΕΘΟΔΙΟΣ ἐπαναστρέφόμενος. — Ὅριστε, Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ κατανοητικῶς ὡς ἱεραπόστολος τῆς ἐλληνηκῆς εὐαγγελικῆς ἐκκλησίας. — Πήγαίνε νὰ μοῦ φέρῃς ἓνα μποτιλάκι ποῦ ἔχω ἐπάνω εἰς τὸ κομμώδιον μου. ΜΕΘΟΔΙΟΣ ἐξερχόμενος. — Ἀμέσως. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ μόνος καθήμενος παρὰ τὴν τράπεζαν καί εἰς τὸ ἀπειρον βυθίζων μετ' ἀπελπισίας τὸ βλέμμα του. — Εἶχα σκοπὸν ν' αὐτοκτονήσω τὸ βράδυ, ἀλλὰ καλλίτερα νὰ τελειώνωμιν μίαν ὄραν πρωτύτερα. Ἐπειτα ἡ ἐμφάνισις αὐτῆς τῆς γυναικὸς μοῦ ἐτάραξε τὸ νευρικόν μου σύστημα. Ἀκούς ἐκεῖ νὰ θέλῃ νὰ μὲ ἴδῃ ν' αὐτοκτονήσω ! Ἄ ἔχι' δὲν θὰ τῆς δώσω αὐτὴν τὴν εὐχαρίστησιν. ΜΕΘΟΔΙΟΣ εἰσερχόμενος καὶ τὸ φιαλίδιον μετὰ περιεργείας παρὰ τῆρῶν. — Αὐτὸ, ἀρέντη, σὲν νὰ μοῦ φαίνεται πῶς εἶνε φαρμάκι. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἐγειρόμενος. — Καὶ δὲν ἀπατάσαι. ΜΕΘΟΔΙΟΣ σφίγγων αὐτομάτως τὸ φιαλίδιον ἐν τῇ χειρὶ. — Μήπως ἔχεις σκοπὸν νὰ φαρμακωθῇς ; Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἀποσπῶν βιαίως τὸ φιαλίδιον τῶν χειρῶν τοῦ Μεθόδιου. — Ναι, Μεθόδιε, αὐτὸ θὰ κάμω. ΜΕΘΟΔΙΟΣ ἀνατείνων τοὺς βραχίονας. — Ἐλα 'ς τὸ νοῦ σου, ἀρέντη μου. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ. — Εἶμαι 'ς τὸ νοῦ μου, Μεθόδιε. ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Μπρὲ ἀμάν ! Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ ἐπιτακτικῶς. — Σιωπὴ ! ΜΕΘΟΔΙΟΣ ποιῶν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ. — Πίσω μου εἶσαι, Σατανᾶ... Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ. — Εἶσαι ἡλίθιος ! ΜΕΘΟΔΙΟΣ. — Ἀρέντη μου... Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ. — Θ' αὐτοκτονήσω, Μεθόδιε, διότι... ἀλλὰ σὺ δὲν ἐννοεῖς τὴν ὑψηλὴν φιλοσοφίαν... (Ἐναγκαλιζόμενος αὐτόν.) Ἐλα νὰ σὲ φιλήσω, Μεθόδιε μου. ΜΕΘ. συγχεκινημένος. — Ἀρέντη. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. ἐν ἄκρα συγκινήσει. — Συχώρα με καὶ ὁ Θεὸς σ' χωρέσῃ. ΜΕΘ. ἀπομάσσω δάκρυ. — Ἀμὴν ! Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. συνερχόμενος ἐκ τῆς συγκινήσεως. — Πήγαίνε τώρα καὶ ἔχε τὸ νοῦ σου νὰ μὴν ἔλθῃ αὐτὴ ἡ κυρία Περδικοπούλου.

ΜΕΘ. ἐξερχόμενος. — Μὴ σὲ νοιῶξῃ, αὐτὴ εἶνε δική μου δουλειά. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡΟΥΜΠΑΣ μόνος αἴρων πρός τὰ νωτὸ φιαλίδιον. — Σὺ λοιπὸν, ὦ δηλητήριον, θὰ μὲ θεραπεύσῃς διὰ παντός. ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ. — Ναι, ὦ Κουτρούμπα, ἀρκεῖ νὰ μὲ κενώσῃς διὰ μιᾶς καὶ θ' ἀποθάνῃς ἀμέσως. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. γελῶν σαρθόνιον γέλωτα. — Ὡ εἰρωνεῖα τῆς τύχης ! ἀλλ' ἔπα ἔπα ἐγὼ δὲν θείλω ν' ἀποθάνω ἀμέσως. ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ. — Ἴσως δὲν θείλεις ν' ἀποθάνῃς καὶ καθόλου. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. ἐν θλίψει καὶ ἀδημονίᾳ. — Μὲ ἀδικεῖς, ἀγαπητὸν Φιαλίδιον, καὶ ὁ σαρκασιμὸς σου εἶνε ὅλως ἄκκιρος. Δὲν ἐννοεῖς ὅτι ἂν σὲ προτιμῶ, τοῦτο τὸ πράττω διότι ἔχω τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μὲ κάμῃς νὰ ὑποφέρω τὰ πάνθεινα ; ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ. — Καὶ τίς σοὶ λέγει ὅτι δὲν θὰ ὑποφέρῃς ; Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. περιχαρῆς. — Ἀλήθεια ; ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ. — Πρῶτον θὰ αἰσθανθῇς πικρίαν ἐπὶ τῆς γλώσσης. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. — Πολλὴν ; ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ. — Περισσότερον πάντοτε τοῦ ὕδατος τῶν Ἀθηνῶν, ὅταν ὑπάρχῃ. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. μετριοφρόνων. — Δὲν εἶμαι τόσοσ πλεονέκτης ; ἀρκεῖ νὰ εἶνε ἴση καὶ δὲν θείλω τι πλείοτερον. ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ. — Ἐπειτα θὰ ὑποφέρῃς ἀπὸ στομαχικὰς ἐνοχλήσεις, ὅπως ὅταν φεύγῃς ἀπὸ τὰ ἐπίσημα γεύματα. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. — Ἐτσι αἶ ; ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ. — Ἀπόδειξις τὸ γεῦμα τῶν Δημάρχων καὶ τὸ ἄλλο ἐκεῖνο ἐπὶ τῆς Ἀκροπόλεως. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. αἰσθανόμενος ἀνατριχίλασιν. — Τόσον πολὺ ; ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ. — Καὶ ἐπὶ τέλους θὰ σὲ καταλάβῃ τοιαύτη... Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. — Τὶ πράγμα ; ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ μετὰ δισταγμοῦ. — Τοιαύτη... Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. ἐν θαρρύνων αὐτό. — Ἐξακολούθει. ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ αἰσχυρῶς. — Πῶς νὰ σοῦ τὸ εἶπω... δὲν λέγεται... Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. — Εἶνε κακέμρατον ; ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ. — Ἰδίως εἶνε κάκοσμον. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. φράσσων τὴν ρίνα του. — Ἄ ! ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ θαρρύντως. — Ἀλλὰ θὰ σοῦ τὸ εἶπω διὰ περιφράσεως. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. καταβιβάζων τὴν χεῖρα του. — Λέγε. ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ. — Τί καταλαμβάνει συνήθως τοὺς βουλευτὰς τῆς ἀντιπολιτεύσεως ὅταν ἀνέρχονται

εἰς τὸ βῆμα ὅπως ἀναπτύξωσι τὰς ἐπερωτήσεις αὐτῶν ; Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. — Φλυαρία. ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ. — Καὶ ὅταν αὐτὴ ἡ φλυαρία δὲν ἔχει ἔδραν τὸ στόμα ; Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. γελῶν. — Ἄ, ἄ, ἐνόησα... ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ. — Τὸ ἀποτέλεσμα εἶνε ἐν καὶ τὸ αὐτό. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. — Καὶ θὰ ὑποφέρω πολὺ ; ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ. — Βεβαίως. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. — Πίστα ἔτη ; δέκα ; εἴκοσι ; ΤΟ ΦΙΑΛΙΔΙΟΝ. — Ὅχι, δὲ ! Ὅλιγὰς ὥρας μόνον, δύο τρεῖς, τὸ πολὺ. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. ἐν ἀγανακτήσει. — Ὅρας μόνον ; Εἶσαι μωρὸν. ὦ Φιαλίδιον καὶ δὲν ἐνόησας ἀκόμη τὰς διαθέσεις μου. (Ρίπτων τὸ φιαλίδιον ἐξ ὧ τοῦ παρὰ τοῦ ὄρου.) Εἰς τὴν θάλασσαν λοιπὸν, ἀφοῦ δὲν δύναται νὰ μοὶ παρασχῇ τὸν θάνατον ὅπως τὸν ζητῶ ! (Ἄνερχόμενος) Μεθόδιε ! ΜΕΘ. εἰσερχόμενος μετὰ δυσκολίας καὶ ὑπερκαθάρσεως κατὰ βάλλων προσπαθείας ὅπως ἀποκρούσῃ τὸν ζητοῦνταν ἀεὶ σχωρήσῃ κατόπινα αὐτοῦ. — Στάσου σοῦ λέγω δὲ θὰ σ' ἀφήσω. (Κλείων τὴν θύραν διὰ τοῦ σύρτου) Μανία ποῦ τὴν ἔχει ! Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. — Τί εἶνε ; ΜΕΘ. — Νὰ, αὐτὴ ἡ χήρα, καὶ καλὰ καὶ σώνει νὰ ἔμπῃ νὰ σὲ ἴδῃ ποῦ θὰ σκοτωθῇς. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. — Ἐτσι, αἶ ; ΜΕΘ. — Μὰ ἐννοια σου καὶ τὴν ἐκράτησα γερὰ καὶ γερὰ. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. σφίγγων αὐτὸ τῷ τῆν χεῖρα. — Εὐχαριστῶ, Μεθόδιε. ΜΕΘ. — Κάτι ζωντανὸς ἀκόμα ; Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. — Ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ πρῶτο κεφάλον μου ἔχω ἓνα ἐγγχειρίδιον πήγαίνε νὰ μοῦ τὸ φέρῃς. ΜΕΘ. ἐξερχόμενος. — Ἀμέσως. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. διατρέχων τὴν ἀΐθουσαν. — Τὸ ἐγγχειρίδιον εἶνε τὸ καταλλήλοτατον πρὸς αὐτοκτονίαν ὄπλον δι' αὐτοῦ ἐφευρέθησαν πάντες οἱ τύραννοι. Ἐὰν δὲν παρεῖχε δριμυτάτους πόνους θὰ τὸ ἐξέλεγον ποτὲ οἱ τυραννοκτόνοι ; Ἐχω τὴν ἰδέαν ὅτι θὰ ὑποφέρω, καὶ τοῦτο εἶνε πολὺ εὐχάριστον. ΜΕΘ. εἰσερχόμενος καὶ τὴν ἀκωκὴν τοῦ ἐγγχειριδίου ἐξ ἐταξῶν ἐπὶ τοῦ δνυχος. — Οὔτε βελόνκ δὲν τρυπᾷ σὲν κι' αὐτό. Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. λαμβάνων τὸ ἐγγχειρίδιον. — Τόσον τὸ καλλίτερον, Μεθόδιε, τόσοσ τὸ καλλίτερον. ΜΕΘ. — Μὰ τί ; τὸ φαρμάκι δὲ σοῦ κάνα ; Ὁ κ. ΚΟΥΤΡ. — Ὅχι, Μεθόδιε, θὰ νὰ σὲ φιλήσω.

ΜΕΘ. -- Νά δευτερώσωμε ;

Ο κ. ΚΟΥΤΡ. -- Ένα γκαλιζό με νος αύτόν. -- Συγχώρα με και θεός σ' χωρήσει.

ΜΕΘ. -- Αμήν !

Ο κ. ΚΟΥΤΡ. -- Πήγαυε.

ΜΕΘ. -- Έξερχό με νος εϊδία. -- Παρίεργος άνθρωπος ό άφέντης μου. Δέν έπαιρνε τή φαρμάκι νά μή καταλάβη τίποτε μόν' διαλέξε τή μαχαίρι που πονεί !

Ο κ. ΚΟΥΤΡ. -- Καί πρόσεχε αύτήν τήν κυρίαν νά μήν έλθη μέσα.

ΜΕΘ. -- Έξερχό με νος. -- Μη σέ νοιάξω. [Ανοίγων τήν θύραν και παλαίω νόπως έξεέλθη.] Βρέ άκουε που σου μιλάνε ! . . Δέ μπαινεις !

Ο κ. ΚΟΥΤΡ. -- Μόνος παρατηρών τή εγγειρίδιον. -- Που νά σ' έμπήξω διά της στιβαράς χειρός μου, ώ Έγγειρίδιον ; εις ποίον μέρος τού σώματος νά κρύψω τήν λεπίδα σου μέχρι της λαβής ;

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡΙΔΙΟΝ. -- Εις τήν καρδίαν, ώ Κουτρούμπα, έν θύλακ θάνατον άκαριατον.

Ο κ. ΚΟΥΤΡ. -- Αλλά δέν θέλω άκαριατον θάνατον έγω.

ΤΟ ΕΓΧ. -- Καί τί θέλεις λοιπόν ;

Ο κ. ΚΟΥΤΡ. -- Θέλω νά υποφέρω πλείστον του νεκρού εις όν έκφωνούσιν επικηδείους λόγους. Θέλω νά κίσθανθώ τόν πόνον μέχρι μυελού όστέων.

ΤΟ ΕΓΧ. -- Όπως όταν άστυνομικοί κλητήρες νουθετώσιν έν τή κατωγίω της άστυνομίας τους συλλαμβανόμενους φιλησούχους πολίτας ;

Ο κ. Κ. -- Περίχαρής. -- Ναι !

ΤΟ ΕΓΧ. -- Δέν είμαι εις θέσιν νά σ' ευχαριστήσω.

Ο κ. Κ. -- Τι λέγεις ;

ΤΟ ΕΓΧ. -- Έγω θά εισέλθω εις τή σάμψ σου γλυκά γλυκά. . . Καί πριν προσθήσασ νά τή έννοήσης θά κλείσας τή βλέφαρα διά παντός.

Ο κ. Κ. -- Αλλ' ήκουσα ότι δέν φέρεις πολλάκις τόν θάνατον άκαριαώς ; ήκουσα ότι πολλοί υποφέρουσιν έκ τών πληγών σου και άποθνήσκουσι κατόπιν έν μέση φρικτών άλγηδόνων.

ΤΟ ΕΓΧ. -- Μωρία !

Ο κ. Κ. -- Έκπληκτος. -- Πώς ;

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡ. -- Δέν λέγω. . . ύπάρχουσι τινές καταφεύγοντες εις έμέ, άλλ' ούτοι πάν άλλο σκέπτονται ή ν' αυτοκτονήσωσι. Διά τρεμούσης χειρός με είσάγουσιν ή καθέτως προς τή μέρος της καρδίας προσέχοντες όμως μη θίξωσι τή όσθα τού θώρακος, ή άριζονταίως ύποκάτω τών πλευρών ώστε νά κώσω τή κρέας μόνον, και έπειτα φροντίζουσι νά διακηρύσωσιν εις τήν έρωμένην αύτων ότι έξ άπελπισίας έζητήσαν τόν θάνατον. Η έρωμένη πίπτει εις τήν παγίδα και μετά τινος ήμέρας γίνεται ό γάμος.

Ο κ. Κ. -- Είνε δυνατόν ;

ΤΟ ΕΓΧ. -- Που λοιπόν άί φρικτάί άλγηδόνες ;

Ο κ. Κ. -- Μετά τινά σκέψιν. -- Όστε ούδεμίαν έλπίδα μοί δίδεις όδύνης και άλγους ;

ΤΟ ΕΓΧΕΙΡ. -- Ούδεμίαν' θ' άποθάνης άμέσως.

Ο κ. Κ. -- Ρίπτων έξω τού παραθύρου τή Έγγειρίδιον. -- Εις τήν θάλασσαν και σύ, ψευδής όργανον θανάτου ! (Ανερχό με νος) Μεθόδιε.

ΜΕΘ. -- Παλαίω νά παρά τήν θύραν ώς καί πρότερον. -- Αδικα σου λέγω άνωρίζεσαι ! (κλείων τήν θύραν) Δύναμι που σου τήν έχει !

Ο κ. Κ. -- Παλιν αύτή ή χήρα !

ΜΕΘ. -- Αυτή, άφέντη μου, αύτή. . . κ' έτρόμαξα ίσα με που νά τήν κάνω ζάρτι.

Ο κ. Κ. -- Έπάνω εις τή τραπέζι μου έχω ένα πιστόλι. Φέρε το έδω.

ΜΕΘ. -- Έξερχό με νος. -- Αμέσως.

Ο κ. Κ. -- Βήματι ζών άνω και κάτω εν ταραχή. -- Αυτό τή πιστόλιον τέλος πάντων θά έκπληρώσω τήν επιθυμίαν μου. Έχει δύο κάννας ; θά έκκενώσω και τās δύο διά μιας και θά ύποστώ φρικαλέον θάνατον.

ΜΕΘ. -- Είσερχό με νος και τή πιστόλιον με τ' έπιστάσις έξετάζων. -- Ίσα με τή μπουνία είνε γεμάτο. Δέ γλυτώνεις τώρα ό θεός νά κατέσθ.

Ο κ. Κ. -- Λαμβάνων τή πιστόλιον. -- Αυτό θέλω κ' έγω.

ΜΕΘ. -- Τή μαχαίρι κ' έμένα με τήν άλήθειαν δέ με άρέσει . . . κρύο πρᾶμμα. . .

Ο κ. Κ. -- Ένα γκαλιζό με νος αύτόν. -- Φίλησέ με, Μεθόδιε.

ΜΕΘ. -- Για νά τριτώσωμε !

Ο κ. Κ. -- Έν συγγινήςσει. -- Συχώρα με και ό θεός σ' χωρήσει.

ΜΕΘ. -- Στένων. -- Αμήν !

Ο κ. Κ. -- Τή ράχη σου τώρα.

ΜΕΘ. -- Ανερχό με νος εϊδία. -- Δέν καταλαβαίνω τίποτε, τή φαρμάκι δέν τή παίρνει τή μαχαίρι δέν τού κάνει, γικ νά δούμε τώρα και με τή πιστόλι.

Ο κ. Κ. -- Καί τή σου σ' αύτή τή γυναίκα.

ΜΕΘ. -- Τή δουλειά σου έσύ, ξέρω έγω τί κάνω.

Ο κ. Κ. -- Μόνος περιεργάζό με νος τή πιστόλιον καθ' όλκας αύτόν τās λεπτομερείας. -- Ω δίκανον Πιστόλιον, σύ λοιπόν θά έκπληρώσης τόν πόθον μου.

ΤΟ ΠΙΣΤΟΛΙΟΝ. -- Αρού τή θέλεις.

Ο κ. Κ. -- Δός μοι τόν θάνατον όπως τόν επιθυμώ κ' έγω θά σε δοξάσω περισσότερο από τή ιστορικόν ρεβόλβερν του λοχαγού της Κούτρας.

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Σ' ευχαριστώ, διατί νά πειράζεσαι.

Ο κ. Κ. -- Λοιπόν. . . .

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Ανοίξον τή στόμα σου, θέσε με πλησίον τού ουρανίσκου, και τράβηξε.

Ο κ. Κ. -- Αί, και έπειτα ;

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Τι θά είπη έπειτα ; δέν θέλεις ν' αυτοκτονήσης ;

Ο κ. Κ. -- Ναι, αλλά. . .

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Τι αλλά ; Δύο και δύο κάμνουν τέσσαρα, δέν έχει αλλά. . . Έμπρός. . . μη δειλιξ.

Ο κ. Κ. -- Σε παρακαλώ. . .

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Τι νά με παρακαλέσης, άνθρωπε τού θεού ; Έννοεις ότι θά πάρω φωτιά.

Ο κ. Κ. -- Δυσανάσχετων. -- Α, διάβολε ! . . . μπαρουτι μονάχο είνε. . .

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Έμπρός λοιπόν. . .

Ο κ. Κ. -- Μίαν στιγμήν νά έξηγηθώμεν.

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Δέν μου λές ότι κοροϊδεύεις ;

Ο κ. Κ. -- Ούτινος ή φιλοσοφία προσεβλήθη και ρίωσι. -- Όχι, αλλά σύ θά με θανατώσης άμέσως.

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Και βεβήως ; τί ένόμισες ότι θά παίξωμεν τής άμμάδας ;

Ο κ. Κ. -- Αλλ' έγω δέν θέλω τούτο.

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Τι θέλεις τότε ;

Ο κ. Κ. -- Νά με κάμης νά ύποφέρω.

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Ω Κουτρούμπα, όποιος δέν θέλει νά ζυμώση πέντε ήμέρας κοσκινίζει. Τήν ξεύρεις αύτήν τήν παροιμίαν ;

Ο κ. Κ. -- Ούτινος τή χείλη διστάστω. -- Εί γ' ύλκ' ύτα τον με δία μα. -- Με παρεξηγείς, άγαπητόν Πιστόλιον ; δέν επιθυμώ νά έχης τούτην ιδέαν περί έμού.

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Κέφατο πριν ν' άρχίσης.

Ο κ. Κ. -- Θέτων τήν χείρα επί τού στήθους. -- Σοί όρκίζομαι εις ό τι έχω ίερώτερον επί τού κόσμου τούτου, τόν όποτον σκοπεύω ν' άφήσω, σοί όρκίζομαι ότι έχω άμετάτρεπτον άπόφαση ν' αυτοκτονήσω ; άλλ' ή συνήθης άποκτονία μου προξενεί άηδίαν και θέλω νά μου ανοίξας πληγās, αίτινες νά με τυραννήσωσι πληγās φρικτάς, αίτινες νά έξελκωθώσιν άνευ έλπίδος έπουλώσεως και νά άποθάνω έν μέσω άπύτων βασάνων.

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Αδυνατώ νά σ' ευχαριστήσω.

Ο κ. Κ. -- Περίφοβος. -- Αδυνατείς !

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Έγω τή μόνον τή όποτον ήμπορώ νά σου κάμω είνε νά σου τινάξω τή μυαλά σου εις τόν άέρα, άλλ' έπειδή βλέπω ότι δέν έχεις. . .

Ο κ. Κ. -- Όργίλωσι. -- Με ύβρίζεις. . .

ΤΟ ΠΙΣΤ. -- Σου λέγω ότι σου πρέπει, διότι με παραφροσύκωσες.

Ο κ. Κ. -- Ρίπτων τή Πιστόλιον έξω τού παραθύρου. -- Εις τήν θάλασσαν και σύ πνάθλιον ! (Ανερχό με νος) Μεθόδιε !

ΜΕΘ. -- Παλαίω νά παντοτεπαρά τήν θύραν. -- Πίσω σου λέγω, στρέγλα !. (Κλείων

την θύραν) Κομμάτια με έκανε τού διαβόλου ή κόρη.

Ο κ. Κ. -- Διατρέχων τήν αιθουσαν με γάλοις βήμασιν ως χρηματιστής άναμένων τήν έκκαθάρισιν τού μη νόσ. -- Μεθόδιε, σώσε με !

ΜΕΘ. -- Ε ;

Ο κ. Κ. -- Είμαι κατεστραμμένος άνθρωπος !

ΜΕΘ. -- Τι έχεις, άφέντη μου ;

Ο κ. Κ. -- Θέλω ν' αυτοκτονήσω. . .

ΜΕΘ. -- Μειδιών. -- Αμ' άν νά τή ξέρω δά.

Ο κ. Κ. -- Έν άπογνώσει. -- Ναι, μα δέν εύρίσκω κανένα τρόπον !

ΜΕΘ. -- Εκπληκτος. -- Μπα !

Ο κ. Κ. -- Είς τή κατακόρυφον τού παροξυσμού. -- Τή δηλητήριον, τή έγγειρίδιον, τή πιστόλιον. . . Ελ' αυτά θά μου δώσουν τόν θάνατον άμέσως.

ΜΕΘ. -- Αί και δέν είσαι ευχαριστημένος ;

Ο κ. Κ. -- Ιστά με νος και άσκαρδαμουκτεί τόν Μεθόδιον παρατηρών. -- Ευχαριστημένος ;

ΜΕΘ. -- Τι άλλο καλλίτερον θέλεις ;

Ο κ. Κ. -- Καταλαμβανόμενος ύπό μανίας, χειρονομών και σφαδάζων. -- Μα δέν θέλω αυτό. . . δέν θέλω ν' άποθάνω γρήγορα. . . θέλω νά ύποφέρω, έννοεις ; . . . Θέλω νά είμαι νεκρός και νά ζώ, ν' άναπνέω και ν' άποθνήσκω κάθε στιγμήν ; θέλω νά επαναστατήσω τήν φύσιν. . . νά ύφίσταται διηνεκώς τή μαρτύριον τού θανάτου, και. . .

ΜΕΘ. -- Θέτων τήν δάκτυλον επί τού κροτάφου. -- Α, κατάλαβα κατάλαβα.

Ο κ. Κ. -- Συλλαμβάνων τόν Μεθόδιον άπό τών ώμων. -- Είσαι ικανός νά μου εύρης τοιούτον θάνατον ;

ΜΕΘ. -- Θέλεις άν νά λέμε νά σου τραβούσ δέκα πιστολιαίς ; τή κεφαλή και νά ζής. . .

Ο κ. Κ. -- Ναι, Μεθόδιε.

ΜΕΘ. -- Νά τρώγης έκτό μαχαίριας ; τήν καρδιά και νά μήν πεθάνης.

Ο κ. Κ. -- Ναι, Μεθόδιε, ναι.

ΜΕΘ. -- Νά σε ποτίξουν όλου τού κόσμου τή φαρμάκια και νά μήν έχης ποτέσ πεθαμό.

Ο κ. Κ. -- Ναι, Μεθόδιε μου, ναι, ναι.

ΜΕΘ. -- Ανερχό με νος. -- Περιμένε μία στιγμή.

Ο κ. Κ. -- Που πᾶς ;

ΜΕΘ. -- Έξερχό με νος. -- Νά σου φέρω ό τι γυρεύεις.

Ο κ. Κ. -- Μόνος έμβρόντητος. -- Τι θά μου φέρη ; Τι θά μου φέρη ; . . . (Με τή μικρόν ώσει έμπνεό με νος) "Κανένα παλουκι !. . . Ω, θεέ μου, δέν τή είχα σκεφθῆ. (Περίχα-

ρ ή ς) Νά ὁ θάνατος τὸν ὁποῖον ἐζητοῦν· θάνατος μαρτυρικὸς! (Β λ έ π ω ν τ ή ν κ υ ρ ί α ν Π ε ρ δ ι κ ο π ο ὕ λ ο υ, ἡ τ ι ς ε ἰ σ ε π ή θ η σ ε ν ε ἰ ς τ ή ν α ἴ θ ο υ σ α ν ὡ ς ὁ Μ ε θ ὀ δ ι ο ς ἦ ν ο ἰ ξ ε τ ή ν θ ὕ ρ α ν) Πάλιν αὐτὴ ἡ γυναῖκα;

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚΟΠΟΥΛΟΥ. -- Τὸ ἤϊρα τὸ κακακρίνι μου!

Ἄ κ. Κ. μ ἡ θ υ ν ἄ μ ε ν ο ς ν ἄ σ υ γ κ ρ α τ ἡ σ η τ ἡ ν ὀ ρ γ ἡ ν ἄ ὕ τ ο ὕ. -- Τί ἔκαμες, Μεθόδιε; . . . δ ἔ ν σ ο ὕ ε ἶ π α; . . .

ΜΕΘ. -- Τί μοῦ εἶπες; νά σοῦ εὔρω τὸ χειρότερο θάνατο. . . δὲν μοῦ εἶπες αὐτό;

Ἄ κ. Κ. ὁ π ι σ θ ο χ ω ρ ὤ ν. -- Ἄλλ' αὐτὴ ἡ χήρα;

ΜΕΘ. -- Παντρέψου καὶ θά εὔρης ὅ τι γυρεύεις.

Ἄ κ. Κ. -- Ὡ! . . .

ΜΕΘ. -- Ἄκουσέ με ποῦ σοῦ λέγω, ἀφέντη μου. Κατὰ τὴν ἀπόφασιν ποῦ ἐπήρες δὲ θέλεις καλλίτερο θάνατο.

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚ. μ ε τ ἔ ὕ χ α ρ ι σ τ ἡ σ ε ω ς. -- Λοιπὸν ἡ αὐτοκτονία;

Ἄ κ. Κ. μ ε ἰ δ ἰ ὦ ν ἔ π ἰ χ α ρ ἰ τ ω ς. -- Κυρία μου, λαμβάνω τὴν τιμὴν νά ζητήσω τὴν χεῖρα σας.

Ἡ κ. ΠΕΡΔΙΚ. ὕ π ο κ λ ἰ ν ο υ σ α μ ε τ ἄ χ ἄ ρ ἰ τ ο ς. -- Εὐχαριστῶς, κύριέ μου! καὶ σὰς ὑπόσχομαι νά σὰς καταστήσω εὐτυχή.

Ἄ κ. Κ. ἔ ν τ ρ ο μ ο ς. -- Ἄκουε, Μεθόδιε;

ΜΕΘ. -- Κάμε δουλειά σου· ἂν δὲν σοῦ τῶλεγε ἡμπορούσες νά ἔχης φόβον, ἄμα ὁμως σοῦ δίνει καὶ ὑπόσχεσι δὲ γλυττόνει. Εἶνε ἓνα κ' ἓνα· οὔτε μαχαίρι σὲ πιάνει τώρα, οὔτε πιστόλι, οὔτε φαρμάκι!.. Ἡ γυναῖκα εἶνε ὁ θάνατος τῶν θανάτων!

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Α. ΚΟΡΟΜΗΛΑΣ

Η ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΧΙΟΝΩΝ

(Συνέχεια).

V

Ἐκ τοῦ ἀντιθέτου μέρους ἐκείνου πρὸς ὃ κατηυθύνετο ὁ νεαρὸς ὁδοιπόρος, ἤρχετο ἡ Λιέδα μὲ στολὴν ἀμαζόνος. Ἐκράτει διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὸ ἄκρον τοῦ φορέματός της, ἐνῶ διὰ τοῦ μαστιγίου, ὅπερ εἰς τὴν ἑτέραν χεῖρα ἔφερεν, ἐτέρπετο τύπτουσα τὴν χιόνα ἐξ ἧς ἦτο πλήρης.

Ὁ Ραδδάρ καὶ ἡ Μίρκα παρηκολούθουν ἐπι τὴν διὰ τοῦ βλέμματός ἀπὸ τοῦ κατωφλίου τῆς οἰκίας τῶν τὸν ἀπομακρυνόμενον νεανίαν.

— Καλημέρα Ραδδάρ, μήπως εἶδες διελθόντα τὸν ἔκπον μου; καλημέρα Μίρκα, πόσον εἶσαι σήμερον ὠραία!

— Τὸν ἔκπον σας; Δεσποινίς, εἶπεν ὁ Ραδδάρ ἀποκαλυπτόμενος.

— Φόρεσον τὸν σκοῦφόν σου, καλέ μου Ραδδάρ — ἐάν ἐγὼ εἶμαι θερμὴ, σεῖς ὁμως θά παγώνετε ἐν μέσῳ τοῦ δρόμου.

— Ἄλλ' ἐπέσατε! εἶπεν ἡ Μίρκα σπεύδουσα πρὸς τὴν δεσποινίδα Δεστοῦρ, εἴθε καταχιονισμένη.

— Τῷ ἔντι! ὁ Λωτὸς μ' ἐτίναξεν εἰς τὸν ἄερα, ἀλλ' εὐτυχῶς μ' ἔρριψεν ἐπάνω εἰς βρύα καὶ τώρα αἰσθένομαι ἐμκαυτὴν ἀνδρειοτέρην ἢ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς ἀναχωρήσεώς μου! Ἰδοὺ ὅ, τι συνέβη;

— Ἐπιθυμεῖτε νά ἐμβώμεν μέσα, δεσποινίς;

— Ὁχι, Ραδδάρ, κάλλιον ἐδῶ. Ὅποια λαμπρά ἐποχή! — ἀνεχώρησα λοιπὸν πολὺ πρῶτ' ἵνα μεταβῶ μέχρι τῆς χαράδρας, ὅπου χθὲς τὸ πρῶτ' εἶδομεν, ἐνθουμώσαι, Μίρκα, τὰ θαλλόντα ἐκεῖνα ἄνθη; ἠθέλησα νά συλλέξω μίαν ἀνοδοδέσμην διὰ τὴν ἑορτὴν· ἀλλ' ἔπρεπε νά διέλθω τὴν χαράδραν διότι τὰ ἄνθη ἦσαν καρὰ τὸ χεῖλος, εἰς τὴν ἄλλην πλευράν. Ἐπεδόθη λοιπὸν εἰς τὴν ἀναζήτησιν στενοῦ τινος μέρους ἵνα ὁ Λωτὸς ὑπερπηδήσῃ τὴν χαράδραν...

— Δεσποινίς, ἀνέκραξεν ὁ Ραδδάρ, ὑπῆρχε κίνδυνος νά φρονευθῆτε.

— Ὁμολογῶ ὅτι τὸ διάδημά μου ἦτο ἀσύνητον, ἀλλὰ τόσον μὲ προσεῖλκυον τὰ ἀπέναντι ἄνθη, καὶ ἀφ' ἑτέρου, ἐπόθουν νά γυμνάσω τὸν Λωτὸν, ὅστις εἶνε καθ' ὑπερβολὴν δειλὸς. Ἐπὶ τέλους εὔρον μέρος ἔνθα ἡ χαράδρα εἶνε ἀβαθὴς καὶ στενὴ — ἠδυνάμην νά καταβῶ καὶ νά διέλθω εἰς τὸ ἀπέναντι μέρος πεζῇ, ἀλλὰ τὸ φόρεμά μου θά μοί ἔφερε πρόσκομμα — ἐμπροσθέν μου ἐξετείνετο ὁδὸς ἣν ἀναβάσα ἀρκούντως, ἐπανεστράφην καὶ ἐκέντησα τὸν Λωτὸν ἀντεστάθῃ παυτοκρόνως ἐπὶ τῶν ὠραίων χιονοσκεπῶν βρύων, εἰς τὸ ἄκρον τῆς ἀτραποῦ. Ὅτε ἀνηγέρθη, εἶχεν ἐξαφανισθῆ· ἔκμα ὅλον τὸν γύρον ὅπως τὸν ἀνεύρω, ἀλλ' ἀδ' ἄντων! δὲν ἀνησυχῶ ὁμως, θά μάθῃ νά ἀπιστρέψῃ μόνος του εἰς τὸν σταῦλον. Τὸ περιστατικὸν τοῦτο μ' ἔκαμε νά βραδύω ὁ πατήρ μου ἠγέρθη, τὸν εἶδες, Ραδδάρ;

— Ναι, δεσποινίς, ὁ Κύριος κυνηγεῖ μετὰ τοῦ κ. Ἐρρίκου, ἐλθόντος πολὺ πρῶτ' εἰς Ὀστερσούνδην.

— Καὶ σὺ, Μίρκα, περιμένεις τὸν μνηστήρά σου; σ' ἔβλεπον πρὸ ὀλίγον ἔχουσαν τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἐξ ἧς μέλλει νά ἔλθῃ· ἐπιθυμῶ καὶ ἐγὼ νά ἐπαινῶ τὸν ἀγαπητὸν σου Βράγγ· ἐξακολουθεῖ πάντοτε νά γελά;

— Πιστεύω, Δεσποινίς· ὅποταν γελά, σημαίνει ὅτι εἶνε εὐτυχής.

— Αὐτὸς ὁ γέλωσ σου, στοιχηματίζω, σ' ἔχει μαγεύσει! ἔσο βεβαία ὅτι δὲν θ' ἀργήσῃ πωσὼς νά ἔλθῃ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ἤρχεσθε, Δεσποινίς, εἶπε ὁ Ραδδάρ, ἐδλέπομεν ἀπομακρυνόμενον νεαρὸν τινα ὁδοιπόρον ὅστις διήλθεν ἀπ' ἐδῶ κατὰ σκοπὸν, ἵνα μεταβῇ εἰς Λαπωνίαν!

— Πῶς δὲν τῷ προέτεινας ν' ἀνακλυθῇ;

— Τῷ τὸ ἐζητήσαμεν ἐπιμόνως, Δεσποινίς, ἡ Μίρκα καὶ ἐγὼ· ἀλλ' ἠθέλησε νά ἐξακολουθήσῃ τὴν πορείαν του.

— Εἶνε ἐπιτέρας; τῷ ἐδῶκατε τίποτε;

— Ὁχι, εἰ μὴ ὅτι δὲν φαίνεται μ' ἂν πλούσιος, ἀλλ' οὔτε καὶ φτωχὸς, εἶνε δὲ ἀφ' ἑτέρου πολὺ εὐμορφος, ἀπῆλθεν ὁ Ραδδάρ.

— Ἄκουε τὰ ἄσματα, Δεσποινίς; εἶπεν ἡ Μίρκα· οἱ παγγυριστὰι ἔρχονται εἰς τὸν πύργον· θέλετε νά ἔλθω νά σὰς βοηθήσω ὅπως ἐνδουθῆτε;

ΠΟΙΗΣΙΣ

ΠΑΡΑΔΟΣΕΟΣ ΜΑΘΗΤΗΣ.

(Κατὰ μίμησιν τοῦ γ'. εἰδυλλίου τοῦ Βίωνος)

Στὸ ὄνειρό μου εἶδ' ὡς ἦρθ' ἡ Ἀφροδίτη
Κρατῶντας ἀπ' τὸ χεῖρι ἀγίνετο παληκάρι,
Δειλὸ καὶ μαζωμένον γιάτ' εἶδε ξένο σπῆτι,
Καὶ τέτοια λόγια μοῦ πε μὲ νάζικα καὶ μὲ χάρι:
«Γιὰ λίγο θέ ν' ἀφήσω σιμά σου τὸ παιδί μου
Τραγουδία νά τὸ μάθῃς, γλυκὲ τραγουδιστὴ μου!»

Κ' ἐγὼ ποῦ ἐθαρροῦσα γιά τιποτένιο πρᾶμμα
Τὴν τέχνην μου νά μάθω στὸν ἔρωτα τὸν πλάνο,
Ὀλημερίς στὸ σπῆτι κλειστὸς μ' αὐτὸν ἀνάμα
Τραγουδιστὴ κυττούσα ἄξιό μου νά τὸν βγάλω,
Καὶ τοῦ λέγα καὶ τοῦτο καὶ τοῦ δειχνα κ' ἐκεῖνο,
Χωρὶς ἀπὸ σιμά μου στιγμὴ νά τὸν ἀφήνω.

Μὰ κείνος ποῦ ν' ἀκούσῃ! -- Μυκλὸ ξεπορτισμένο
Γιὰ τὰ δικὰ μου λόγια ἀπὸ καρδιάς γελοῦσε!
Κἀτι γλυκεῖαις κουβένταις αὐτὸ τ' ἀφωρισμένο,
Ποῦ μοῦ πικρῶν τὸν νοῦ μου, μὲ χάρι ἀρχινοῦσε.
Μ' ἀράδιαζε ἀγάπαις, μ' ἀράδιαζε παιγνίδια,
Καὶ ὅλο φλυαροῦσε τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια!
Οἱ κόποι μ' ὅλοι ἔτσι ἐπήγαν στὰ χαμίνα
Κ' ἀντὶ νά τὸν διδάξω, δίδαξ' αὐτὸς ἐμένα!

Δ. Π. Τ α γ κ ὀ π ο υ λ ο ς

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΗΣ ΧΘΕΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΡΩΤΕΣ ΑΗΔΟΝΟΣ ΚΑΙ ΡΟΔΟΥ

(Φανταστικὸν διήγημα τοῦ Félicien Mallefille.)

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

— Ἀγαπητὴ Γούλ, εἶπε πρὸς τὸν σύντροφόν της, παρατηρῶ τὴν διαφορὰν, ἧτις ὑπάρχει μεταξὺ τῶν συνδεδεμένων ζευγῶν τοῦ κήπου καὶ τῶν ἄλλων του κατοίκων.

— Ποῖαν διαφορὰν; ἠρώτησε δειλῶς τὸ ρόδον, παρατηροῦν καλῶς τὴν ἀηδόνα.

— Δὲν τὰ εὐρίσκεις ἦττον ὠραία καὶ δὲν σοι φαίνονται ἦττον εὐτυχῆ!

— Ναι, φεῖ! ἀπῆντησε τὸ δυστυχὲς ἄνθος, ὅπερ δὲν ἐγνώριζε νά ψευδῆται.

— Καὶ γνωρίζεις διατί;

— Ἀναμφιβόλως διότι δὲν ἀγαπῶνται.

— Ὁχι, δὲν εἶνε αὐτό. Ἀλλὰ διότι δὲν εἶνε ἐλεύθερα.

(ἀκολουθεῖ)

— Τὸ ῥόδον ἐκλίνε κατηφῆς τὴν κεφαλὴν χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ. Ἡ ἀηδὼν ὁμοῦς εἶπεν τὴν ἀλήθειαν. Ἡ ἔλευθερία ἔλειπεν ἀπὸ τῶν ἄλλων ζευγῶν ἵνα ὦσιν εὐτυχῆ· καὶ ἀπ' αὐτῶν φεῦ! ἡ ἔλευθερία ἐπίσης ἔλειπεν! Ἀλλὰ τὸ ῥόδον δὲν ἐλυπεῖτο διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς ἰδικῆς του. Ἡ ἔλευθερία δι' αὐτὸ ἦτο ἡ ἀμεριμνησία. Ἀνατραπὲν ἐν τῷ μικρῷ του κήπῳ, οὐδὲν ἄλλο εἶπεν ἰδεὶ πέραν τοῦ ὀρίζοντος του, καὶ οὐδὲν εἶχεν ἐπιθυμήσει πέραν τοῦ περιβάλλοντος του! Πᾶσαι αἱ ἡμέραι του εἶχον παρέλθει ἐν τῇ ἡσυχίᾳ καὶ τῇ ἀκίνησίᾳ. Νὰ κοιμηθῆται τὴν νύκτα, νὰ θερμαίνεται τὴν ἡμέραν ἐκ τῶν ἀκτίνων τοῦ ἡλίου, ν' ἀκούῃ τὴν αὔραν καὶ νὰ βλέπῃ τὸν οὐρανόν, αὐταὶ ἦσαν ὄλαι αἱ ἀνάγκαι του. Διήρχετο τὴν ζωὴν αἰσθανόμενος ὅτι ζῆ, χωρὶς ν' ἀνηταχθῆ περὶ ἄλλου πράγματος, καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, καθ' ἣν ἐγνώρισε τὸν ἔρωτα, ἡ ὑπαρξίς του εἶχε καταστῆ τελεία.

Ἀλλὰ διὰ τὴν ἀηδόνα, τοῦτο ἦτο πολὺ διάφορον. Εἰθισμένη ἐκ παιδικῆς ἡλικίας εἰς τὴν κίνησιν καὶ τὴν παρακλήν, εἶχε συλλάβει βαθεῖαν καὶ συνεχῆ ἀνησυχίαν. Τὸ παρὸν δὲν ἦτο δι' αὐτὴν εἰμὴ ἡ ὁδὸς πρὸς τὸ μέλλον. Ἐραίνεται, ἐν μιᾷ λέξει, γεννηθεῖσα διὰ τὴν ἐπιθυμίαν, ὡς τὸ ῥόδον διὰ τὴν ἀτόλαισιν. Καὶ ἡγάπα πρὸ παντός τὴν ἔλευθερίαν. Ἡ ἔλευθερία δι' αὐτὴν ἦτο ἡ ἰδιότροπος πτῆσις ἐν τῷ μέσῳ τῶν πεδιάδων, καὶ ὁ παράφορος δρόμος ἐπὶ τῆς πτέρυγος τῶν ἀνέμων, ἦτο ἡ ἰδία ἀνάπαυσις ἐπὶ τινος ἀγνώστου βράχου, τὰ ἀστεῖα παιγνίδια μεταξὺ τῶν κλάδων τῶν δένδρων, ἦτο ἡ καταδίωξις τῶν φευγουσῶν ἀρμονιῶν, ἡ κατάληψις τῶν κερυμμένων εὐωδιῶν, καὶ ἡ αἰωνία ζήτησις τῶν νέων πραγμάτων.

Μόλις προήνεγκε καὶ ἤκουσε τὴν λέξιν ταύτην τῆς ἔλευθερίας, ἄπας ὁ ἄλλοτε βίος τῆς τῆ ἐπανήλθεν εἰς τὸν νοῦν, καὶ μετὰ τῆς ἀναμνήσεως ταύτης ἐπῆλθον χίλια λύπαι καὶ χίλια ἐπιθυμῖαι.

Ἐμείνει καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν σιγῆ καὶ κατηφῆς, πλησίον τοῦ σιωπῶντος καὶ κλαίουτος ῥόδου. Τὴν ἐσπέραν τὸ ῥόδον κατεξηντλημένον ἀπεκοιμήθη καὶ τὸ πτηνόν, ἐρεθιζόμενον ὑπὸ τῆς πιεζούσης αὐτὸ βίας, ἤρξατο ψάλλον μετ' ἀγρίου ἐνθουσιασμοῦ τὰς ἡδονὰς τῆς ἔλευθερίας. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐμεθύσθη ἐκ τοῦ ἄσματος αὐτῆς, καὶ ἐξαπτομένη αὐτὴ ἡ ἰδία ὑπὸ τῆς ὀσμῆς τῶν τόνων τῆς, ἐδύθισε τὴν ψυχὴν τῆς εἰς ἀρμονικοὺς παραλήρου.

Ἐν τινι δὲ στιγμῇ καθ' ἣν ἔστη ἴν' ἀναλάθῃ τὴν ἀναπνοὴν τῆς, ἤκουσεν ἐξαίφνης ἐν τῷ μέσῳ τῆς βαθείας σιγῆς τῆς νυκτός, φωνὴν ὁμοίαν πρὸς τὴν ἰδικὴν τῆς, ἣτις ἐπανελάμβανε φαιδρῶς τὸ ἄσμα τῆς, καὶ ἐφαίνετο προσκαλοῦσα αὐτὴν πρὸς ἀδελφικὸν ταξείδιον. Τότε λησμονοῦσα τὰ πάντα, ὤρμησε μὲ ἀνοικτὰς τὰς πτέρυγας πρὸς τὴν ἀγνωστον φίλην. Ἀλλὰ μόλις εἶχεν ἀποπτῆ, καὶ εὐθὺς σφοδρὰ δόνησις τὴν ἐρριψεν ἀκίνητον πλησίον τοῦ ῥόδου.

Τοῦτο δ' εἶχεν ἐξαίφνης ἀφυπνισθῆ ὑπὸ τῆς ἀντικρούσεως τῆς ἀλύσεως, ἣτις συνέδεεν αὐτὸ μετὰ τῆς ἀηδόνος καὶ ἤκουσε τὴν σπκρακτικὴν φωνήν,

ἣν αὐτὴ ἐξέβαλε πίπτουσα. Ἐκλίεν ἐπ' αὐτῆς, πλήρες τρόμου καὶ ἀπελπισίας, ἐζήτησε νὰ τὸ ἐμψύχωσθῃ διὰ τῶν θωπειῶν καὶ τῶν φιλημάτων του. Ὅτε δὲ τὴν εἶδε συνεργομένην εἰς ἑαυτὴν, ἐλησμόνησε πᾶν ὅ,τι εἶχεν ὑποφέρει, καὶ ἤσθετο τὴν καρδίαν του πληρομένην ἀνεκλαλήτου χαρᾶς. Κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην δὲν ἀπρητεῖτο παρὰ τῆς ἀηδόνος εἰμὴ διὰ μιᾶς λέξεως ν' ἀναγεννηθῆ δι' ἀμφοτέρους τὴν παρελθούσαν εὐτυχίαν. Δὲν γνωρίζω ὁμοῦς ὅποια ἀθλία εἰμαρμένη ἐκόλυσε αὐτὴν τούτου.

Ὅτε συνεργομένη εἰς ἑαυτὴν παρετήρησε τὸ ῥόδον κεκλιμένον νοηλῶς ἐπ' ἑαυτοῦ καὶ ὄλωσεν πάλλον ἐπὶ ἐξ ἔρωτος καὶ τρόμου, ἡ πρώτη κίνησις αὐτῆς ὑπῆρξεν ἡ εὐγνωμοσύνη, καὶ ἡ πρώτη σκέψις αὐτῆς ἦτο νὰ τῷ τὴν ἀποδείξῃ δι' ἐνὸς φιλήματος. ἤρξατο παρατηροῦσα αὐτὸ τρυφερῶς· ἐκεῖνο δὲ περιέμενε μετὰ βαθείας ἀδημονίας. Κατὰ τὴν στιγμὴν δὲ ταύτην ἡ ἔλευθερα ἀηδὼν, ἣτις εἶχεν ἐπαναλάβει τὸ ἄσμα τῆς αἰγματοῦ ἀδελφῆς τῆς, τῇ ἀπέτεινε μακρόθεν λίαν μελαγχολικὸν ἀποχαιρετισμόν. Ὁ ἦχος ἦτο τοσοῦτον ἀσθενῆς, ὥστε οὐδ' ἡ ἡχὴ αὐτῆ δὲν τὸν ἤκουσεν. Ἀλλ' ἡ Βαλβούλ τὸν εἶχεν ἀκούσει· ἐξέβαλε στεναγμὸν ἀπελπισίας καὶ ἀπετράπη βραδῶς ἀπὸ τοῦ ῥόδου.

Τοῦτο ἀπόλεσε τότε πᾶσαν ἐλπίδα καὶ ἐπιθύρισε λυπηρῶς τὰς λέξεις ταύτας:

— Ἡθέλησας νὰ μ' ἐγκαταλίπῃς, Βαλβούλ.

— Καὶ σὺ, Γούλ, ἀπεκρίνατο ἡ ἀηδὼν, μ' ἐκράτησες διὰ τῆς βίας.

Ὅτε ἡ λέξις αὕτη ἐλέχθη, ἀπόλετο δι' αὐτοῦς ὁ ἔρωσ καὶ ἡ εὐτυχία. Ἀμφοτέροι πληγέντες ἡ μὲν ἐν τῇ ἔλευθερίᾳ τῆς, τὸ δ' ἐν τῇ νομιμοτέρᾳ ὑπερηφανίᾳ του, εὐρον ἐξ ἴσον μισητὴν τὴν ἄλλωσιν, ἣτις τὰς συνέδεε μετ' ἀλλήλων. Ἡ λύπη των ὑπῆρξεν ἴση, ἀλλ' ἡ ἐκδήλωσις αὐτῆς διάφορος. Ἡ ἀηδὼν κατέστη μανιώδης, ἰδιότροπος καὶ πικρά. Ἐψάλλεν ἐνίοτε τὴν στενοχωρίαν τῆς μετ' εἰρωνίας τοσοῦτοῦ ὀργίλης καὶ τραχείας, ὥστε πάντα τὰ νεαρὰ τον κήπου ἀνθῆ ἐκαμνε νὰ ὠρῶσιν ἐπὶ τῶν στελεχῶν των. Τὸ ῥόδον τούναντιον ἔμενε ἡσυχον καὶ πρᾶον, καὶ κατέπνιγεν ἐν σιγῇ τὴν ἀπελπισίαν του.

Βλέποντ' αὐτὸ καθ' ἐκάστην ὥρῃων καὶ μαραινόμενον, αὐτὸ τὸ ποτὲ δροσερὸν τοσοῦτον καὶ ὠραῖον, τὰ νεαρὰ πτηνὰ ἔτρεμεν ἐκ λύπης καὶ δὲν ἐτόλμων πλέον νὰ ἐγκαταλειφθῶσιν εἰς τὸν ἔρωτα.

— Τίς λοιπὸν θὰ ἦνε εὐτυχῆς, ἔλεγον καθ' ἑαυτὰ, ἂν ὁ Γούλ δὲν εἶνε εὐτυχῆς;

Καὶ διήρχοντο οὕτω πᾶσας τὰς ἡμέρας των ἐν τῇ κατηφείᾳ, μηδὲν ἐλπίζοντα καὶ μὴ γνωρίζοντα εἰμὴ νὰ ἐπιθυμῶσιν.

Μίαν ἡμέραν ἐν τούτοις ἡ ἀηδὼν ἐφάνη ἀναζωπυρομένη. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς, οὗς ἐκράτει σχεδὸν πάντοτε κλειστοῦς, ἠνεψήθησαν εἰς τὴν ἡμέραν καὶ ἐλαμψάν διὰ τῆς παλαιᾶς αὐτῶν λάμψεως· αἱ πτέρυγες τῆς ἐκινήθησαν θορυβωδῶς, καὶ ἡ φωνὴ τῆς, ἣν ἐφαίνετο μάλιστα ἀπολέσασα, τῇ ἐπανελάθει ἐξαίφνης. Ἐπελθούσης δὲ τῆς νυκτός, ἤρξατο ψάλλουσα ὡς κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας, καὶ ὡς τότε, πρᾶγμα παράδοξον, ἔψαλε τὸν ἔρωτα.

Τὸ ῥόδον ἀνεγνώρισε τοὺς προσφιλεῖς ἐκεῖνους τόνους καὶ ἐπίστευσε ὅτι ἔβλεπε ἀναλάμπουσαν τελευταίαν ἀκτῖνα εὐτυχίας. Ἐν ὄσῳ ἡ ἀηδὼν ἔψαλλεν, αὐτὸ ἐμεθύσθη ἐκ τῶν ἡδύτερων ρεμβασμῶν, καὶ ὅτε ἐκείνη ἐπαύσατο, ἀπεκοιμήθη, καθηδυνόμενον ὑπὸ τῶν εὐτυχιστέρων ὄνειρων.

Φεῦ! ἡ ἀφύπνισις του ὑπῆρξε τοσοῦτον κατηφῆς, ὅσον ὁ ὕπνος του φαιδρῆς. Εἶδε τὴν ἀηδόνα ταρασσομένην ὡς τὴν προτεραίαν, παραδεδομένην εἰς τὴν αὐτὴν ἐξαίφνη, ἀλλ' ἀνεγνώρισε λίαν ταχέως ὅτι δὲν ἦτο αὐτὸ ἡ αἰτία τούτου. Ἐκείνη ἐκράτει τοὺς ὀφθαλμούς τῆς ἀκαταπαύστως προσηλωμένους ἐπὶ τινος μικροῦ λευκανθῆμου, ὅπερ ἐλαμπεν ἐν τῷ μέσῳ γείτονος λειμῶνος, καὶ ἀκαταπαύστως ὤρμα πρὸς αὐτὸ μέχρις οὗ ἐφθανε τὸ μῆκος τῆς ἀοράτου ἀλύσεως τῆς, ἐκβάλλουσα κραυγὰς ἐπιθυμίας καὶ λύσεως.

Εἰς τὴν θεὰν ταύτην ὁ δυστυχῆς Γούλ δὲν ἐκρατήθη πλέον.

— Διὰ τί, εἶπεν εἰς τὴν ἀηδόνα, παρατηρεῖς πάντοτε αὐτὸ τὸ λευκάνθημον;

— Διότι μοῦ ἀρέσκει, ἀπήντησεν ἐκείνη.

— Καὶ διὰ τί δύναται νὰ σοὶ ἀρέσκῃ; Διὰ τὴν καλλονὴν του; ἀλλὰ δὲν εἶμαι ἑκατοντάκις ὠραιότερον; Διὰ τὴν εὐωδίαν του; ἀλλὰ μόλις ἐκπέμπει ἀγροτικὴν τινα καὶ ἀσθενῆ ὀσμὴν, ἐν ᾧ ἐγὼ, διὰ μιᾶς μόνης κινήσεως τῶν πετάλων μου, κατευωδιᾶζω ὀλόκληρον τὸν κήπον. Διὰ τὴν νεότητά του; ἀλλ' ἐγεννήθη κατὰ τὸ ἔαρ, καὶ ἐγὼ δὲν ἦνοιξα εἰμὴ μετὰ τὰς ἀκτῖνας τοῦ θέρους. Εἶπέ, τί ἔχει, ἵνα σοὶ ἀρέσκῃ;

— Δὲν γνωρίζω, ἀλλὰ τὸ ἀγαπῶ.

— Τὸ ἀγαπᾷς! καὶ ἐμέ;

— Σὲ μισῶ.

Ἀπαντα τὰ πάθη τῆς προσβληθείσης ὑπερηφανίας, ἅπασαι αἱ βράσανοι τῆς ζηλοτυπίας, ἅπασαι αἱ ἀδημονίαι τῆς ἀπελπισίας κατέλαβον συγχρόνως τὴν καρδίαν τοῦ δυστυχῆς Γούλ. Ἡσθετο εὐθὺς ὅτι θ' ἀπέθνησκε, καὶ αὐτὴ ἡ σκέψις ὑπῆρξεν ἡ μόνη του παρηγορία. Ἀλλὰ, φθάσαν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ἀπεφάσισε νὰ τελευτήσῃ ἀξιοπρεπῶς, ἀπευθυνόμενη πρὸς τὴν ἀηδόνα:

— Δὲν θέλω νὰ σὲ κρατήσω διὰ τῆς βίας, εἶπεν. Ἀποθῶ τὸν ἔρωτά σου, σοὶ ἀποδίδω τὸν ὄρκον σου· ἀναχώρησον, εἶσαι ἔλευθερα.

Ἡ ἀηδὼν ἐδίστασεν ἐπὶ στιγμὴν, ἐκπλαγεῖσα ἐκ τῆς πραότητος καὶ τῆς σταθερότητος ταύτης. Ἐπειτα δὲ ἐπανελάθει.

— Δὲν ἐξαρτῶνται τὰ πάντα ἐκ τῆς θελήσεώς σου. Ὑπεσχόμην εἰς τὸν δαίμονα.

— Κάλεσον αὐτόν.

Εἰδοποιηθεὶς ὑπὸ τῆς ἰσχυρᾶς τοῦ πτηνοῦ φωνῆς, ἀφίκετο ὁ δαίμων.

— Τί μὲ θέλετε, τὰς ἠρώτησεν αὐστηρῶς.

— Ἡ ἀηδὼν καὶ ἐγὼ, ἀπεκρίνατο τὸ ῥόδον, δὲν θέλομεν πλέον νὰ ζῶμεν ὁμοῦ, καὶ σὲ παρακαλοῦμεν νὰ διαρρήξῃς τὴν ἀοράτον ἀλύσιν, ἣτις μᾶς συνέδει.

— Ἀδύνατον, εἶπεν ὁ δαίμων.

— Διὰ τί ;..

— Διότι . . .

— Ἀλλὰ δὲν ἀγαπώμεθα πλέον, εἶπε τὸ ῥόδον.

— Τόσῳ τὸ χειρότερον.

— Ἀλλ' ἐὰν μᾶς ἀναγκάσῃς νὰ μένωμεν ὁμοῦ, εἶπεν ἡ ἀηδὼν, θὰ ἀποθάνωμεν.

— Ἀποθάνετε, ἀπήντησεν ὁ δαίμων ἀφιπτάμενος.

Τὸ ῥόδον ἐπλήρωσε κάλλιστα τὴν πρόρρησιν τῆς ἀηδόνος. Ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν περιέπεσεν εἰς κατὰστασιν ἀπελπιστικῆς ἐξασθενήσεως· τὰ χρώματά των ἐξαίφνης ἐθαμβώθησαν, τὰ φύλλα του τὸ ἐγκατέλιπον ἐν πρὸς ἐν, καὶ ἡ κεφαλὴ του, ἀπὸ ὠρας εἰς ὠραν μᾶλλον κλίνουσα πρὸς τὴν γῆν ἐφάνη ζητούσα τάφον. Οὐδὲν παράπονον προέφερον, οὐδὲν δάκρυ ἔχυσε καὶ ἤρξατο ἀποθνήσκον τοσοῦτον ἡσυχῶς, ὅσον εἶχε βιώσει.

Ὅτε δ' ἐφθασεν ἡ ὑστάτη στιγμῇ, ἡ ἀηδὼν, ἣτις μετ' αὐξανούσης λύπης ἠκολούθει τὴν πρόδοον τῆς ἀσθενείας του, ἠσθάνθη ἑαυτὴν καταλαμβανόμενὴν ὑπὸ φρικώδους ἀπελπισίας.

— ὦ Γούλ, ἀνεφώνησεν ἐκρηγνυμένη εἰς ὀλολυγμούς, ἐγὼ σ' ἐφρόνευσα! Σὺ μοὶ ἔδωκας τὴν εὐτυχίαν καὶ ἐγὼ σοὶ ἔδωκα τὸν θάνατον. ὦ ἀθλία ἀθλία ποῦ εἶμαι! διὰ τί νὰ σὲ συναντήσω; διὰ τί νὰ ἔλθω νὰ ταραξῶ τὴν ζωὴν ἐκείνην τὴν τόσον γλυκεῖαν καὶ τόσῳ ἀγνῆν. Ἄνευ ἐμοῦ ἦθελον ζῆσαι εὐτυχῆς, ῥόδον μου προσφιλέ. Καὶ ὁμοῦ σὲ ἡγάπων! Οὐδέποτε ἠγάπησα ἄλλον ἀπὸ σέ! Δὲν γνωρίζω ὅποια φρικώδης σποτοδινία μὲ ὤθησε νὰ σὲ βασανίσω, ἀλλὰ σὲ ἡγάπων. Ἐπᾶνελθε, ὦ! ἐπᾶνελθε εἰς τὴν ζωὴν καὶ θὰ ἴδῃς ἂν σὲ ἀγαπῶ! Ἐπᾶνελθε ἵνα ἦσαι εὐτυχῆς! Ἐπᾶνελθε! ἵνα καὶ ἐγὼ μὴ ἀποθάνω παραδεδομένη εἰς τοὺς ἐλέγχους καὶ εἰς τὴν ἀπελπισίαν.

— Εὐχαριστῶ, τῷ ἀπήντησεν ἀνεγείρον σιγὰ τὴν ὄψα κεφαλὴν του, εὐχαριστῶ διὰ τὰ ἡδέα σου ἄσματα, ἀλλὰ δὲν θὰ χρησιμεύσωσιν εἰμὴ ἵνα καταπραῦνωσιν τὴν τελευταίαν μου ὠραν. Ἦλθε, τὸ βλέπω· μὴ ἔχῃς ἐλέγχους· δὲν πταίεις σὺ ἂν ὑπέφερα ἐγὼ, ἀλλὰ πταίει ἡ δυστυχῆς αὐτὴ γῆ. Ἄν δὲν ἠναγκάζω νὰ μὲ ἀγαπήσῃς, θὰ μὲ ἡγάπας πάντοτε, τὸ αἰσθάνομαι Βαλβούλ μου· δὲν σοὶ ἔλειπεν ἡ καρδία, ἀλλ' ἡ ἔλευθερία. Μὴ ἀπελπίζου. . . Θὰ ἐπανίδωμεν ἀλλήλους εἰς κόσμον καλύτερον, ἐνθα αἱ ψυχαὶ δὲν θὰ ἦνε δι' ἀλύσεων δεδεμέναι. Χαῖρε! ἀποθνήσκω ἀγαπῶνσε.

Καὶ κλίνον μετὰ θεοῦ μειδιάματός πρὸς τὸ σῶμα τῆς φίλης του, ἐξέπνευσε τὸ ῥόδον.

— Εἶτα τὴν στιγμὴν ταύτην διήλθεν ὑπεράνω ὁ δαίμων διὰ μεγάλου θορύβου τῶν πτερυγῶν αὐτοῦ:

— Εἶσαι ἔλευθερα, ἐφώνησε πρὸς τὴν ἀναδόν.

— Εὐχαριστῶ, ἀπήντησεν αὐτῇ.

Οὐδὲν ἔχυσε δάκρυ, ἔδωκεν εἰς τὸ ῥόδον ἐν φίλημα. ὑψώθη κατ' εὐθείαν γραμμὴν ὑπεράνω αὐτοῦ τὰς πτέρυγας ἔχουσα ἠνεωγμένας, μέχρι μεγίστου ὕψους· εἶτα δὲ, κλείουσα ἐξαίφνης αὐτάς, ἀφῆκε

ἐαυτὴν καὶ ἔπεσε νεκρὰ παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ συντρόφου τῆς.

Ἐν Ἐρμουπόλει.

(Μετὰφρασις Παντ. Δ. Τσιτσεκλή.)

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΥΜΦΗΣ ΕΚΛΟΓΗ

Η ΑΦΗΓΗΣΙΣ ΠΑΡΑΔΟΣΕΩΝ ΣΥΜΒΕΒΗΚΟΤΩΝ

Διήγημα τοῦ Ὁσμάν.

(Συνέχεια καὶ τέλος.)

— Ἐχετε ἴδει εἰς τὸ θέατρον τὸν Ἐμποροῦν τῆς Βενετίας; Ἐν τῷ δράματι τούτῳ ὁ ἥθοποιός Δεβριάν ὑποκρίνεται τὸ πρόσωπον ὠμοῦ τινος Ἰουδαίου, τοῦ Σάβλων, ὅστις ποθεῖ διακαῶς νὰ γευθῆ τὴν σάρκα τοῦ ἔμπορου.

— Τὸ εἶδον αὐτὸ τὸ δράμα· ἀλλὰ τί με τοῦτο;

— Ἄκου λοιπὸν γνωρίζετε τὸν Ἐμποροῦν τῆς Βενετίας, θὰ ἐνθυμῆσθε τὸ ἐν αὐτῷ πρόσωπον τῆς Πορκίας, πλουσίας δεσποινίδος ἧς ἡ χεὶρ ἐτίθη εἰς λαχίον κατ' ἀπαιτήσιν τοῦ πατρὸς αὐτῆς ἐν τῇ διαθήκῃ του. Παρέθηκε τρία κιβωτίδια, ἕκαστον τῶν ὁποίων ὤφειλε νὰ ἐκλέξῃ καὶ ἀνοίξῃ ἀνά εἰς τῶν τριῶν τῆς μνηστῆρων· ὁ δὲ λαβὼν τὸ περιέχον τὴν εἰκόνα τῆς Πορκίας κιβωτίδιον, θὰ καθίστατο σύζυγός τῆς. Μιμήθητε καὶ αἰεὶ τὸν πατέρα τῆς Πορκίας· εἶπετε πρὸς τοὺς τρεῖς ἀντεράστιας ὅτι ἐπειδὴ ὅλοι σὰς εἶνε ἐξ ἴσου προσφιλεῖς, ἀφίνατε τὴν ἐκδασιν τοῦ πράγματος εἰς τὴν τύχην. Σύζυγός τῆς Ἀλβερτίνας θὰ καταστῆ ὁ λαβὼν τὸ περιέχον τὴν εἰκόνα αὐτῆς κιβωτίδιον.

— Τι ἀλλόκοτος πρότασις! ἐπεφώνησεν ὁ σύμβουλος, καὶ, ἐάν τὴν ἠσπαζόμεν, νομίζετε ὅτι θὰ μοὶ ἀποβῆ ἐποικιλῆς καὶ δὲν θὰ μ' ἐκθέσῃ πάλιν εἰς τὸ μῖσος τῶν δύο ἀποτυχόντων;

— Περὶ αὐτοῦ μείνατε ἤσυχος, ἐπανελάβεν ὁ χρυσοχός. Σὰς ὑπόσχεται ἐπιστήμως ὅτι θὰ τοποθετήσῃ τὰ κιβωτίδια κατὰ τρόπον ὅστις θὰ κατευχαριστήσῃ καὶ τοὺς τρεῖς. Ὅσοι δὲν εὕρωσι τὴν εἰκόνα θὰ εὕρωσιν ὅμως, ὡς οἱ πρίγκηπες τοῦ Μαρβόκου καὶ τῆς Ἀραγώνος, εἰς τὰ ἕτερα δύο κιβωτίδια πράγματα ἄτινα ὑπερμέτρως θὰ τοῖς ἀρέσωσι καὶ ἄτινα θ' ἀρκέσωσι νὰ τοῖς φέρωσι τὴν λήθην τοῦ μετὰ τῆς Ἀλβερτίνης γάμου. Θὰ σὰς θεωρήσωσι μάλιστα ὡς ἄνθρωπον πρὸς ὃν ὀφείλουσι τὴν βαθυτέραν εὐγνωμοσύνην.

— Εἶνε δυνατόν! ἀνέκραξεν ὁ σύμβουλος.

— Ὅχι δυνατόν, ἀπήντησεν ὁ χρυσοχός ἀλλὰ βέβαιον. Σὰς δίδω τὸν λόγον μου.»

Ὁ σύμβουλος δὲν ἐδίστασε πλέον ν' ἀκολουθήσῃ τὸ σχέδιον τοῦ χρυσοχοῦ, καὶ ἀμφότεροι συνεφώνησαν νὰ θέσωσιν αὐτὸ εἰς ἐνέργειαν κατὰ τὴν προσηχῆ Κυριακῆν.

Ὁ χρυσοχός ἀνέλαβε νὰ κομίσῃ αὐτὸς οὗτος τὰ τρία κιβωτία.

Κεφάλαιον ἑβδόμον.

Ἡ Ἀλβερτίνα ἀπληπίσθη καθ' ἣν ἡμέραν ὁ σύμβουλος τῇ ὠμίλησε περὶ τοῦ ἀπορασιθέντος λαγείου· ἀλλ' ὄλαι τῆς αἰ παρακλήσεις, ὄλαι τῆς τὰ δάκρυα ὑπῆρξαν ἀνωφελῆ. Ὁργίζετο ἀφ' ἑτέρου καὶ διὰ τὴν ἀδιαφορίαν τοῦ Ἐδμόνδου, ὅστις δὲν ἐφαίνετο πλέον ποσῶς, ἵνα τὴν διαβεβαίῃ περὶ τοῦ ἔρωτός του. Τὴν προτεραίαν τῆς προσδιορισθείσης Κυριακῆς ἡ Ἀλβερτίνα ἐκάθητο περὶ τὴν ἐσπέραν σύννου· ἐν τῷ θαλάμῳ τῆς. Παραδεδομένη εἰς σκέψεις περὶ τῆς ἀναμενούσης· αὐτὴν συμφορᾶς. ἤρῳτα ἐαυτὴν ἐάν δὲν ἦτο προτιμώτερον, λαμβάνουσα σύντονον ἀπόφασιν, νὰ φύγῃ τῆς πατρικῆς οἰκίας ἀντὶ νὰ καταδικασθῆ νὰ λάβῃ σύζυγον τὸν σχολαστικὸν γραμματέα ἢ τὸν φοβερὸν Βαρθάνον. Σκεφθεῖσα τότε τὸν μυστηριώδη χρυσοχόν με τὰς μηχανάς του, ἤρῳσε ν' ἀνακτᾷ ἐλπίδας, διότι ἐθεώρει ὡς βέβαιον ὅτι ὁ Λεονάρδος δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγκαταλίπῃ τὸν Ἐδμόνδον εἰς τόσον κρίσιμον στιγμήν. Ἐπόθει διακαῶς νὰ ἐμιλήσῃ πρὸς τὸν χρυσοχόν, καὶ μετὰ μίαν στιγμήν, ὁ χρυσοχός ἐνεφανίσθη πρὸ αὐτῆς, λέγων διὰ φωνῆς γλυκείας καὶ ἐπιβαλλούσης:

«Ἄρες, ἀγαπητὸν τέκνον, τὴν θλίψιν καὶ τὰς μερίμνας· μάθε ὅτι ὁ Ἐδμόνδος, ὃν τώρα νομίζεις ὅτι ἀγαπᾷς, εἶνε προστατευόμενός μου καὶ θὰ τὸν ὑποστηρίξω πάση δυνάμει. Μάθε ὅτι ἐγὼ ἐνέβαλα εἰς τὸν πατέρα σου τὴν περὶ λαχίου ἰδέαν, ὅτι ὁ ἴδιος προητοίμασα τὰ θαυματουργὰ κιβωτίδια καὶ ὅτι ὁ Ἐδμόνδος καὶ μόνος θὰ λάβῃ ἐξ αὐτῶν τὸ περιέχον τὴν εἰκόνα σου.

Ἡ Ἀλβερτίνα ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς, ὁ δὲ χρυσοχός ἐξηκολούθησε. «Καὶ δι' ἄλλου μέσου θὰ ἠδύναμην νὰ ἐπιτύχω τὴν μετὰ τοῦ Ἐδμόνδου ἐνωσίν σου, ἀλλὰ θὰ παρώργιζον σφοδρῶς τοὺς δύο ἄλλους.

Ἡ Ἀλβερτίνα ἀνελύθη εἰς εὐχαριστίας. Ἐλάβε τὰς χεῖρας τοῦ χρυσοχοῦ ἃς ἐσφιγξεν ἐπὶ τῆς καρδίας τῆς, βεβαιούσα αὐτὸν ὅτι μεθ' ὄλας του τὰς μηχανάς τὸν ἐβλεπεν ἄνευ φόβου· εἶτα δὲ τὸν ἠρώτησεν ἀφελῶς ὅποιος ἦτο.

— Ἄ! προσφιλές μοι τέκνον, ὑπέλαβε μειδιών ὁ χρυσοχός, πολὺ δύσκολον μοὶ εἶνε νὰ σοὶ εἶπω τὰ περὶ τούτου. Ὁμοιάζω πρὸς πολλοὺς ἐξ ἐκείνων οἵτινες γνωρίζουσι μᾶλλον τὸ πῶς θεωρεῖ αὐτοὺς ὁ κόσμος ἢ ἑποιοὶ πράγματι εἶνε. Μάθε ὅτι πολλοὶ μ' ἐκλαμβάνουσιν ὡς τὸν χρυσοχόν Λεονάρδον, ὅστις περὶ τὸν δέκατον ἕκτον αἰῶνα ἐζῆ πλήρης τιμῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ ἐκλεκτοῦ Ἰωάννου Γεωργίου, καὶ ὅστις ἔπειτα ἕνεκα τοῦ μίσους καὶ τοῦ φθόνου τῶν ἄλλων ἠναγκάσθη νὰ γείνη ἄφαντος, ἀγνωστον πῶς. Εὐκόλον νὰ ἐννοήσῃς πόσα χάριν τῶν εἰκασίων τούτων ὑποφέρων ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν ἀστῶν καὶ τῶν λοιπῶν ἐργατικῶν ἀνθρώπων, οἵτινες με φεύγουσιν ὡς πνεῦμα φανταστικόν καὶ πληροῦσι τὸν βίον μου πικριῶν. Μολονότι εἰς πολλὰς

περιστάσεις παρουσιάζομαι ὡς ἀληθῆς ἁ π ὁ μ η - χ α ν ἧ ς Θ ε ὁ ς, οἱ πλείστοι ἐν τούτοις δὲν δύναται νὰ με ὑποφέρωσιν, ἀμφιβάλλοντες περὶ αὐτῆς τῆς πραγματικῆς μου ὑπάρξεως. Διὰ ν' ἀπαλλαγῶ ἐκ τούτων ὄλων, οὐδέποτε ὁμολόγησα ὅτι εἶμαι ὁ ἐλθετὸς χρυσοχός Λεονάρδος, οὕτω δὲ εἰς πολλῶν τὰ ὄμματα ἐπέτυχον νὰ φαίνομαι ἀπλῶς ὡς ἄνθρωπος δραστήριος καὶ ὅτι αἰμαγεταί μου εἶνε φυσικώταται, ὀφειλόμενα εἰς τὴν μεγάλην μου ἐνεργητικότητα. Ἐχε λοιπὸν θάρρος, ἀγαπητὸν τέκνον· φόρεσον αὐριον τὸ πρῶτ' τὴν ὠραιότεραν τῶν ἐσθήτων σου, κτενίσθητι ἐπιμελῶς καὶ περιμένε μετὰ γαλήνης καὶ ὑπομονῆς τὸ ἀποτέλεσμα.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ὁ χρυσοχός ἐγένετο ἄφαντος. Τὴν Κυριακῆν, κατὰ τὴν προσδιορισθείσαν ὥραν, ἐθεάθησαν ἐρχόμενοι ὁ γηραιὸς Μανασσῆς μετὰ τοῦ θελκτικῶν τοῦ ἀνεψιῦ, ὁ γραμματεὺς τοῦ σπαγιδουφλακείου, καὶ ὁ Ἐδμόνδος μετὰ τοῦ χρυσοχοῦ. Οἱ μνηστῆρες, μὴδ' αὐτοῦ τοῦ ματαιοδόξου βαρῶνου ἐξαιρουμένου, ἐξεπλάγησαν ἐπὶ τῇ θεᾷ τῆς Ἀλβερτίνας, ἣν οὐδέποτε ἄλλοτε εἶχον ἴδει παρομοίως ὠραίαν. Ὅ,τι πλὴν τῆς κομώσεως καὶ τῆς κομψῆς τῆς περιβολῆς ἐπηύξανε τὴν καλλονὴν αὐτῆς ἦτο ἡ ἀκτίς τοῦ ἔρωτος καὶ τῆς ἐλπίδος ἢ ἀπαστρέπτουσα ἐν τοῖς βλέμμασι καὶ χρωματίζουσα τὰς παρεῖας αὐτῆς.

Ὁ σύμβουλος, ἐξ ἐκτάκτου γενναιοδωρίας, εἶχε παρασκευάσει πρόγευμα μεγαλοπρεπέστατον.

Ὅτε ὁ Μανασσῆς προσεκληθῆ ἵνα παρακαθῆσθαι εἰς τὴν τράπεζαν, ἠδύνατό τις ἐν τοῖς βλέμμασι τοῦ Ἰουδαίου ν' ἀναγνώσῃ τὴν ἀπάντησιν τοῦ Σαβλῶκ. «Ναί, διὰ νὰ αισθανθῶ τὴν ὁσμὴν τοῦ χοιρομηρίου, διὰ νὰ γευθῶ ἐκ τοῦ ζώου τούτου εἰς ὃ ἐνέβαλεν ὁ Ναζωραῖός σας τὸν διάβολον, ἐπιθυμῶ νὰ ἐμπορευθῶ μαζύ σας, νὰ κάμω μαζύ σας συναλλαγάς· ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ φάγω, νὰ πῶ, ἢ νὰ προσευχηθῶ μαζύ σας.»

Ὁ βαρῶνος παρεκάθησε πλέον ἀμέριμος· ἐφαγεν ὑπερμέτρως καὶ ἐφλυάρησε κατὰ τὴν συνήθειάν του.

Ὁ σύμβουλος, ἐκ παραδόξου ἐλευθεριότητος κινούμενος, ἔχυσεν ἀπειδῶς τοὺς παλαιούς του οἶνους, μέχρις αὐτοῦ τοῦ οἴνου τῆς Μαλάγας τοῦ φυλαττομένου ἀπὸ ἑκατὸν ἡδὴ χρόνων ἐν τῇ ἀποθήκῃ του. Μετὰ τὸ πρόγευμα, ἀνεκοίνωσε πρὸς τοὺς μνηστῆρας τὸν τρόπον καθ' ὃν ἐμελλε νὰ διεξαχθῆ ἡ ἐκλογή, καὶ ὅτι σύζυγός τῆς Ἀλβερτίνας θὰ καθίστατο ὁ ἐπιτυχὸν τὸ περιέχον τὴν εἰκόνα τῆς κιβωτίδιον.

Τὴν μεσημβρίαν ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνοίχθη καὶ ἐθεάθησαν ἐπὶ τράπεζῆς κεκαλυμμένης διὰ πλουσίου τάπητος, τρία κιβωτίδια.

Τὸ πρῶτον ἦτο χρυσοῦν, φέρον ἐπὶ τοῦ καλύμματός στέφανον ἐκ δουκάτων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ὑπῆρχον γεγραμμένα αἱ λέξεις: «Ὁ ἐκλέγων με θὰ ἐπιτύχῃ τὴν εὐτυχίαν ἣν ἡ ψυχὴ του ποθεῖ.»

Τὸ δεύτερον κιβωτίδιον ἦτο ἀργυροῦν, καὶ ἐπὶ τοῦ καλύμματός του ἀνεγίνωσκε τίς τὰ ἐξῆς, γεγραμμένα δι' ἄλλοκότων χαρακτῆρων: «Ὁ ἐκλέγων με θὰ ἐπιτύχῃ πλείοτερον παρ' ὅ,τι ποθεῖ.»

Τὸ τρίτον κιβωτίδιον, ἐξ ἐλεφαντίνου ὄστου γεγλυμμένου, ἔφερεν τὴν ἐπιγραφὴν: «Ὁ ἐκλέγων μεθ' ἀπολαύσῃ τὴν εὐτυχίαν ἣν ὄνειροπόλησεν.»

Ἡ Ἀλβερτίνα ἐκάθητο ὀπισθεν τῆς τράπεζῆς ταύτης, ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου. Ὁ σύμβουλος ἔστη παραπλευρῶς τῆς· ὁ Μανασσῆς καὶ ὁ χρυσοχός ἀπεσύρθησαν εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης.

Τοῦ Τοῦσμάν κληρωθέντος· πρῶτου, οἱ δύο ἄλλοι μετέβησαν εἰς γειτονικὸν δωμάτιον.

Ὁ γραμματεὺς, πλησιάζας πρὸς τὴν τράπεζαν, ἐξήταξε διὰ τοῦ βλέμματος τὰς ἐπιγραφάς, τὴν μίαν μετὰ τὴν ἄλλην, παρευθὺς δὲ προσεῖλκυσαν τὴν προσοχὴν του αἰ ἐπὶ τῆς ἀργυρᾶς θήκης κεχαρμημέναι λέξεις. «Θεέ μου, ἀνεκραύγασε, τί εὐμορφοὶ χαρακτῆρες! καὶ πόσον συμφωνοῦσι πρὸς τὰς λατινικάς αὐτὰς γραμμάς: «Ὁ ἐκλέγων με θὰ ἐπιτύχῃ πλείοτερον παρ' ὅ,τι ποθεῖ!» Δύναμαι νὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἐπιτύχω τὴν χεῖρα τῆς Ἀλβερτίνας; δὲν εἶχον τὰ πάντα ἀπαρνηθῆ δι' αὐτὴν; δὲν ἐρίφθην εἰς τὴν λίμνην; Ἐμπρός, ἰδοὺ ἡ παρηγορία μου, ἰδοὺ ἡ εὐτυχία μου, ἐκλέγω τὸ ἀργυροῦν κιβωτίδιον.»

Ἡ Ἀλβερτίνα ἐγερεῖσα προσέφερεν εἰς τὸν γραμματέα μικρὰν κλεῖδα δι' ἧς οὗτος ἠνοιξε τὸ κιβωτίδιον. Ἄλλ' ὅποια ὑπῆρξεν ἡ φρίκη του ὅποτε, ἀντὶ εἰκόνας, εὐρε μόνον μικρὸν χαρτόδετον βιβλίον, φέρον τὸν ἐξῆς τίτλον: «Ἐάν ἠπατήθῃς, θὰ ἔχῃς τοῦλάχιστον μεγάλην ἀπόλαυσιν· τὸ εὐρημά σου λύει τὰς ἀπορίας καὶ διδάσκει τὴν σοφίαν.»

— Ὡ μέγιστε Θεέ! ἐπεφώνησεν ὁ Τοῦσμάν, ἐν βιβλίον, καὶ μάλιστα βιβλίον με φύλλα κατάλευκα! Χαίρετε, ἐλπίδες μου! Ὡ ταλαίπωρε γραμματεῦ, τετέλεστα διὰ σέ! πάλιν διὰ τὴν λίμνην εἴμεθα!»

Ὁ Τοῦσμάν ἐκινήθη ὅπως ἀπέλθῃ, ἀλλ' ὁ Λεονάρδος τὸν ἐκράτησε, λέγων: «Δὲν εἴσθε ἄνθρωπος ἐχέφρων· δὲν ὑπάρχει διὰ σὰς θησαυρὸς πολυτιμώτερος αὐτοῦ ὃν ἐπετύχετε, καὶ οὕτως τὴν ἀξίαν ὀφείλετε νὰ ἐμμαντεύεσθε ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς. Ἐπιτρέψτε μοι νὰ θέσω τὸ βιβλίον εἰς τὸ θυλάκιόν σας.»

Ὁ Τοῦσμάν ὑπήκουσε.

«Τώρα, ἐπανελάβεν ὁ χρυσοχός, σκέφθητε τί βιβλίον ποθεῖτε νὰ εἴχετε κατ' αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Ὡ Θεέ! ἐρίψα ὡς τρελὸς τὸ βιβλίον τοῦ Θωμασίου ἐντὸς τοῦ ὕδατος.

— Λάβετε τὸ ἐντὸς τοῦ θυλακίου σας βιβλίον, καὶ ἰδέτε το.

Ὁ Τοῦσμάν ἐξαγαγὼν τὸ βιβλιάριον, εἶδεν ὅτι ἦτο τοῦτο τὸ ἐγχειρίδιον σοφίας τοῦ Θωμασίου.

«Ἄ! προσφιλές μου Θωμασίε, ἀνέκραξε μετ' ἐνθουσιασμοῦ, ἰδοὺ σὺ πάλιν ἐξῶ τῶν βατράχων, οἵτινες οὐδὲν ἠδύνατο νὰ διδασθῶσι παρὰ σοῦ.

— Σιωπῆ! ὑπέλαβεν ὁ χρυσοχός· θέσατέ το καὶ πάλιν ἐν τῷ θυλακίῳ σας, καὶ ἀνακαλέσατε εἰς τὴν μνήμην βιβλίον τι ὄπερ ματαιῶς ἀνεζητήσατε εἰς τὰς βιβλιοθήκας.

— Θεέ μου! ἀπήντησεν ὁ Τοῦσμάν, ὁσάκις ἠθέλησα νὰ μεταβῶ εἰς τὸ Μελόδραμα πρὸς διασκέδα-

σιν, ἐπόθουν, ἀλλ' εἰς μάτην πάντοτε, νὰ εἶχον μικρὸν σύγγραμμα πραγματευόμενον ἀλληγορικῶς περὶ τῆς τέχνης τῶν συνθετῶν καὶ τῶν μουσικῶν. Ἐνωθὼ τὸν Μουσικὸν πόλεμον τοῦ Ἰωάννου Βέερ, ἢ περιγραφὴν τῆς συναντήσεως τῶν δύο ἡρωϊδῶν Συνθέσεως καὶ Ἀρμονίας, ὁ πόλεμος περὶ τὴν ἡμίαντα καὶ τῆς ἀλλῆς, καὶ πῶς συνεφιλιώθησαν κατόπιν αἱ μάχη.

— Ἐρευνήσατε εἰς τὸ θυλακίον σας καὶ ἰδέτε! εἶπεν ὁ χρυσοχόος. Ὁ γραμματεὺς ἐξέβαλε κραυγὴν χαρᾶς, ἀνευρίσκων ἐν τῷ μυστηριώδει βιβλιαρίῳ τὸν Μουσικὸν πόλεμον τοῦ Ἰωάννου Βέερ.

— Διὰ τοῦ βιβλίου τούτου λοιπὸν, προσεθήκεν ὁ χρυσοχόος, ἐγένεσθε κάτοχος τῆς πλουσιωτέρας, τῆς τελειότερας τῶν βιβλιοθηκῶν, ἢν δύνασθε παιταχοῦ νὰ συνεπιφέρητε μαζί σας· διότι μία σκέψις ἀρκεῖ ἵνα τὸ ἐν τῷ θυλακίῳ σας βιβλίον μετατραπῆ εἰς ἐκεῖνο ὅπερ ἐπιθυμεῖτε.

Μὴ σκεπτόμενος πλέον περὶ Ἀλβερτίνας καὶ συμβούλου, ἀπεσύρθη ὁ γραμματεὺς ἐν τινὶ τῶν γωνιῶν τοῦ θαλάμου ἐνθα, ριφθεὶς ἐπὶ ἀνακλιντροῦ, εἰσηγεν ἐν τῷ θυλακίῳ καὶ ἐξέβαλλεν ἀπ' αὐτοῦ ἐπανειλημμένως τὸ βιβλίον, ἕκαστος δὲ ἠδύνατο ἐκ τῆς λάμπφως τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ νὰ τὸν μαντεύσῃ ὅτι ἦτο ὁ εὐτυχέστερος τῶν ἀνθρώπων.

Ἦλθε κατόπιν ἡ σειρά τοῦ βαρῶνου· προχωρήσας μετ' ἀκκισμῶν πρὸς τὴν τράπεζαν, κατόπτευσε τὰ κιβωτίδια καὶ ἀνέγνωσε ταπεινοφώνως τὰ ἐπ' αὐτῶν γεγραμμένα. Τὸ χρυσοῦν κιβώτιον μὲ τὰ δουκάτα κατέθελε τὰ ὄμματά του: «Ὁ ἐκλέγων με θὰ ἐπιτύχῃ τὴν εὐτυχίαν ἢν ἡ ψυχὴ του ποθεῖ.» Τὰ δουκάτα, εἶπεν, ἰδοὺ ἡ εὐτυχία μου, καὶ ἡ Ἀλβερτίνα εἶνε, μετ' αὐτῶν, ὁ μόνος πόθος τῆς ψυχῆς μου. Ταῦτα εἰπὼν, ἤνοιξε τὸ κιβωτίδιον, ἐν ᾧ εὗρε περιεχομένην μικρὰν ἀγγλικὴν ῥίνην μετὰ τῆς ἐξῆς σημειώσεως:

«Ἐπέτρεξε ὁ,τι ἡ καρδιά σου ἠδύνατο νὰ ἐπιθυμῇ· ἰδοὺ ὅ,τι θὰ σοὶ καταστήσῃ εὐδαίμονα τὴν ζωὴν.»

— Ἄ! ἐκράυγασεν ἐξωργισμένος, τί νὰ τὴν κάμω αὐτὴν τὴν ῥίνην; Ἡ ῥίνη δὲν εἶνε εἰκὼν, δὲν εἶνε ἡ εἰκὼν τῆς Ἀλβερτίνας. Λαμβάνω τὸ κιβώτιον καὶ τὸ προσφέρω εἰς τὴν Ἀλβερτίαν ὡς προγαμιαίαν δωρεάν.

— Ὁρεῖλετε, κύριε, εἶπεν ὁ χρυσοχόος νὰ θεωρήσῃτε τὸν ἑαυτὸν σας εὐτυχῆ διὰ τοιοῦτο εὖρημα· μεταχειρίσθητέ το, καὶ θὰ ἴδῃτε ὅτι εἶνε θησαυρὸς πολὺτιμος. Κρατεῖτε ἐπάνω σας ἐν δουκάτον;

— Ναι, ἀπεκρίθη ὁ Βενιαμὴν μὲ ὕψος ἐνδοιάζων· ἀλλὰ τί τὸ θέλετε;

— Ρινίσατέ το δι' αὐτῆς τῆς ῥίνης.

Ὁ Βενιαμὴν ἐξετέλεσε τὴν δοκιμὴν ταύτην διὰ τρόπον μαρτυροῦντος ἐμπειρίαν, καὶ ἐφ' ὅσον ἐροῖμιζε τὸ δουκάτον, τόσον τοῦτο καθίστατο στιλπνότερον καὶ ὠραιότερον.

Ὁ Μανασσῆς, ὅστις μέχρι τοῦδε ἔμενον ἀκίνητος, ὤρμησε μὲ βλέμμα σπινθηροβολοῦν πρὸς τὸν ἀνεψιὸν του, κράζων μετ' ἐνδιαφέροντος. «Ἐν ἐκ

τῶν ἰδικῶν μου νομισμάτων! Τι βλέπω! Ἡ ῥίνη εἶνε ἰδική μου! εἶνε ἰδική μου! Εἶνε τὸ μαγικὸν ἐργαλεῖον διὰ τὸ ὅποσον ἐπώλησα τὴν ψυχὴν μου πρὸ τριακοσίων καὶ ἐπέκεινα χρόνων.»

Ἡθέλησε ν' ἀποσπᾶσθαι τὴν ῥίνην ἀπὸ τῶν χειρῶν τοῦ ἀνεψιῦ του, ὅστις τὸν ἀπώθησε κράζων. «Μακρὰν, γέρον ἀνίητε! ἐγὼ τὴν εὗρον, εἰς ἐμὲ ἀνήκει!» Καὶ ὑπερησπίζετο τὴν ῥίνην του ὡς ἡ λέαινα τὸ μικρὸν της, ἐνῶ ὁ Μανασσῆς, τρίζων μανιώδης τοὺς ὀδόντας, τὸν ἐπλήρου ἄρων. Τέλος ὁ Βενιαμὴν, λαβὼν διὰ χειρὸς στιβαρᾶς τὸν θεῖόν του, ἐρριψεν αὐτὸν ἐξω τῆς θύρας, εἶτα δὲ ἐλθὼν καὶ καθήσας πλησίον τοῦ γραμματέως ἤρχισε νὰ ρινίσῃ τὰ δουκάτα του.

— Ἰδοὺ λοιπὸν ἡμεῖς ἀπηλλαγμένοι τοῦ ἀποτροπαίου αὐτοῦ γέρον Μανασσῆ, εἶπεν ὁ χρυσοχόος· θεωροῦσιν αὐτὸν ὡς ἄλλον Ἀχάθερον, περιπλανώμενον ἐν τῷ κόσμῳ ἀπὸ τοῦ ἔτους 1572. Τότε, ὑπὸ τὸ ὄνομα τοῦ Λιπόλδου δικασθεῖς, κατεδικάσθη ὡς ἔνοχος μαγείας· ἀλλ' ὁ διάβολος τὸν ἔσωσεν ἀντὶ τῆς ψυχῆς του. Πολλοὶ διατείνονται ὅτι τὸν εἶδον εἰς Βερολίνον ὑπὸ διαφόρους μορφάς. Χάρις εἰς τὴν περὶ μου, ἰδοὺ ὅτι τὸν ἀπεμακρύναμεν διὰ παντός.

Ὁ Ἐδμόνδος τέλος, ἐκλέξας τὸ ἐξ Ἰερανοτόδοντος κιβωτίδιον, εὗρεν ἐν αὐτῷ τὴν ὠραίαν τῆς εἰκόνα μετὰ τῶν ἐξῆς στίχων:

«Ναι, εὗρες τὴν εὐδαιμονίαν σου, ζήτησον αὐτὴν εἰς τὰ βλέμματα τῆς ἀγαπητῆς σου. Ὅ,τι ἠπαρήθη δὲν ἐπιστρέφει πλέον, οὕτω θέλει ἡ εἰμαρμένη. Ὅ,τι εἶδες ἐν ὀνείροις, τὸ ἀνευρίσκεις ἢ τῶρα εἰς τὰ φιλήματα ἐκεῖνης ἧτις σὲ λατρεύει.»

Ὁ Ἐδμόνδος ἐθλίψεν ἐπὶ τῆς καρδίας του τὴν Ἀλβερτίαν, ὁ δὲ σύμβουλος τὸν ἐθεώρει, πλήρης χαρᾶς διὰ τὴν εὐτυχῆ ταύτην λύσιν τὴν ἀπολυτροῦσαν αὐτὸν ἐξ ὄλων τῶν ἀμυχανιῶν εἰς ἃς ὁ γάμος τῆς κόρης του τὸν ἐνέβαλεν. Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ, ὁ Βενιαμὴν ἐξηκολούθει ρινίζων τὰ δουκάτα, καὶ ὁ Τοῦσμαν ἐντρυνῶν εἰς τὸ βιβλίον του, χωρὶς ποσῶ· νὰ μεριμνῶσι διὰ τὰ ἐνώπιον αὐτῶν διατρέχοντα. Ὁ σύμβουλος τοῖς ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ νεαρὸς ζωγράφος ἐκέρδισε τὴν χεῖρα τῆς Ἀλβερτίνας, ἀμφοτέρωι δὲ ἤκουσαν τὴν εἰδησιν ἀπαθείς. Τὰ εὐτυχῆ εὐρήματά των τοὺς ἔκαμνον νὰ μὴ φροντίζωσι περὶ οὐδενός· ἄλλου ἀντικειμένου. Μετὰ τινος δὲ στιγμᾶς ἀπῆρχοντο, εὐχαριστοῦντες θερμῶς τὸν σύμβουλον διὰ τὸν θησαυρὸν ὃν ἐπέτυχον παρ' αὐτοῦ.

Παρήλθον ἑβδομάδες τινες πλήρεις χαρᾶς καὶ γοητείας διὰ τὸν Ἐδμόνδον καὶ τὴν Ἀλβερτίαν. Ὁ χρυσοχόος ὅμως ἐπελθὼν αἰφνης ἐτάραξε τὴν εὐτυχίαν τοῦ νεαροῦ ζεύγους, ἀναμιμνήσκων εἰς τὸν Ἐδμόνδον τὴν περὶ ἀναχωρήσεως εἰς Ἰταλίαν ἐπίσημον ὑπόσχασίν του.

Καίτοι λυπούμενος βαθῶς ν' ἀποχωρισθῆ τῆς ἀγαπητῆς του, τόσον ὅμως ὁ νεαρὸς ζωγράφος ἠσθάνετο ἑαυτὸν προσελκυσμένον ὑπὸ τῆς χώρας τῶν τεχνῶν, ὥστε ἀπεράσισε νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ ταξιδίον του.

Ἀπὸ ἐνός ἤδη ἔτους ὁ Ἐδμόνδος εὐρίσκειται εἰς Ρώμην, λέγεται δὲ ὅτι ἡ μετὰ τῆς Ἀλβερτίνας ἀλ-

ληλογραφία του καθίστατο ὁσημέραι ψυχροτέρα καὶ ἦτον συχνή. Παρατηρήθη ἐπίσης ὅτι ὠραῖος καὶ κομψὸς σφραγιδοφύλαξ, ἀναστήματος μικροσκοπικοῦ καὶ φιλαρέσκως ἐνδεδυμένος, περιπατεῖ συχνάκις ἐν τῷ ἄλσει μετὰ τῆς δεσποινίδος Ἀλβερτίνας, ἀποῦ προηγουμένως συνεχόρευε μετ' αὐτῆς καθ' ὅλον τὸν χειμῶνα, καὶ πρὸς ὃν ὁ σύμβουλος ἀτενίζει λίαν εὐχαρίστως. Ὁ σφραγιδοφύλαξ ὑπέστη ἐπιτυχῶς τὰς ἐξετάσεις αἰτινας θὰ τῷ χρησιμεύσωσιν ὡς τίτλον εἰς τὸ στάδιον του. Πιθανὸν νὰ νυμφεῖται τὴν Ἀλβερτίαν, ὅταν ἐπιτύχῃ θέσιν ἀξιοπρεπεστέραν.

K. I. ΠΡΑΣΣΑΣ.

ΠΕΡΙ ΣΙΓΗΣ ΚΑΙ ΕΥΓΛΩΤΤΙΑΣ

Ὁ Τάσος ἦτο λίαν στρυφνὸς καὶ βαρὺς περὶ τὸ λέγειν, δι' ὃ καὶ ὁ Γολδόνης ἐν τῷ δράματί του ὁ Τορκουάνος Τάσος λέγει Ammiro il sno talento, gzdisco i carmi snoi piacer non trovo a conversar conlui Ὁ Δάντης καὶ ὁ Ἀλφιέρης ἦσαν σιωπηλοί. Ὁ Μίλων ἦτον ἀκωνόνητος, ὠργίζετο δὲ ὅταν ἤνγκάζετο νὰ ὁμιλῇ πολὺ. Ἡ συνομιλία τοῦ Βιργιλίου οὐδὲ τὸν ἐλάχιστον χαρακτηρᾶ τοῦ ὕψους τῆς διανοίας αὐτοῦ παρουσιάζει. Κατὰ τὸν Λαβρουγιέρ, ὁ Λαφονταῖν εἶχεν ἐξωτερικὸν εὐτελεῖς, βαρὺ καὶ βλακῶδες· δὲν ἠδύνατο νὰ ὁμιλήσῃ καὶ νὰ περιγράψῃ ὅ,τι πρὸ ὀλίγου εἶχεν ἰδεῖ. Ἐν τούτοις τὰ ἔργα αὐτοῦ εἶνε ἀθάνατα καὶ δύνανται νὰ ληφθῶσιν ὡς πρότυπα ποιήσεως. Ἡ κόμισσα Πέμβροκ λέγει ὅτι ἡ σιγὴ τοῦ Τσιόσερ ἦτο προτιμωτέρα τῆς συνομιλίας αὐτοῦ. Ὁ συνεργάτης τοῦ Βυφῶνος, ὁ Μομβελιάρ, ὁμιλεῖ μετὰ χάριτος ἐνῶ ὡς συγγραφεὺς ἦτον ἀνόητος καὶ ψυχρὸς, ἀντιθέτως πρὸς τὸν Βυφῶνα, ὅστις εἶχεν ὕψος σοβαρὸν, ἐλεύθερον καὶ περιγραφικώτατον. Ὁ Δεκάρετ, χαρακτηρῶς μονήρους καὶ ρεμβῶδους, ἦτο σιωπηλὸς ἐν τῇ συναναστροφῇ. Ἡ συνομιλία τοῦ Κορνῆλιου ἦτον ἀνόητος καὶ καθ' ὑπερβολὴν κοπιαστικὴ. «Δὲν ὁμιλεῖ ὀρθῶς τὴν γλῶσσαν, ἢς ὑπῆρξεν ὁ διδάσκαλος (τὴν γαλλικὴν.) Ψεχθεὶς δὲ ποτε ὑπὸ φίλων του διὰ κοινώτατα γραμματικά του ἀμαρτήματα, ἐγέλασε καὶ εἶπε «καὶ ὅμως ταῦτα δὲν ἐμποδίζουσιν ἀπὸ τοῦ νὰ εἶμαι Πέτρος Κορνῆλιος». Περὶ τινος δόκτορος Βrich ὁ Ἰώνστων λέγει. «Ὁ Τὸμ εἶνε εὐχάριστος λογάς (regne)· ἐνθυμεῖται πάμπολλα καὶ δύναται νὰ διηγηθῆ πληθὺν ἀξιοπεριέργων πραγμάτων· ἀλλ' ἡ πέννα εἰς τὸ χέρι τοῦ Τὸμ εἶνε μ ο υ δ ι ἄ σ τ ρ α· ἀρκεῖ νὰ τὴν ἐγγίση ὅπως ἀποναρκωθῆ καὶ ἡ χεῖρ καὶ ὁ νοῦς αὐτοῦ. Ὁ Τὸμ δύναται νὰ ὁμιλῇ, ἀλλὰ συγγραφεὺς δὲν εἶνε. Ὁ Βολταῖρος γράφων πρὸς τὸν De Yauvenargues περὶ Λαφονταῖν ἐλεγεν «Ὁ χαρακτηρ τοῦ δυστυχοῦς αὐτοῦ (ce bon homme), τοῦ τόσον ἀπλοῦ ἐν τῇ συνδ.αλέξει, δὲν ἦτο ποσῶς ἀνώτερος τοῦ τῶν ζῶων, τὰ ὅποια περιέγραφεν ὁμιλοῦντα! ἀλλ' ὡς ποιητὴς, ὁ Λαφονταῖν εἶχε θεῖον ἐνστικτον.»

Σπανίως εὐχάριστος ἐκ τοῦ προχείρου ρήτωρ εἶνε

ΔΩΡΕΑ ΠΑΡΑΛΥΤΙΚΟῦ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΠΩΛΟΥ

Βιβλιοθήκη ὁλόκληρος,

(Ἀπερροῦται εἰς τοὺς μικροὺς ἐφημεριδοπώλας.)

Ὁ Τζὼν Κίγγ (John King) ἀρ' ὅς ἐπὶ δέκα ἔτη μετῆλθε τὸν ἐφημεριδοπώλην ἐν Cincinnati -- πόλει μιᾶς τῶν ἠνωμένων Πολιτειῶν τῆς Ἀμερικῆς, τῆς hio -- ἐδώρησεν ἐσχάτως εἰς τὴν Βιβλιοθήκην τῆς πόλεως ταύτης 2,500 τόμους τοὺς ὁποῖους συνέλαξε βαθμηδὸν καθ' ὅσον ἐπίτρεπον τὰ περιορισμένα κέρδη του.

Ἦτον υἱὸς ἐκμισθωτοῦ ἐν τῇ Πολιτείᾳ Hichiang, δεκαεταετῆς δὲ ἐπαθὴν ἐκ παραλύσεως ἕνεκα τῆς ὁποίας ἔμενον ἐπὶ δύο ἢ τρία ἔτη κατάκοιτος, μόνην παρηγορίαν εὐρίσκων εἰς τὴν ἀνάγνωσιν καὶ εἰς τὴν ἐλπίδα πραγματώσεως ποτὲ ἐνὸς ὀνείρου -- τῆς ἀνιδρύσεως Βιβλιοθήκης!

Βαρῶς φέρων τὴν ἀργίαν καὶ ἐπιθυμῶν νὰ καταστήσῃ χρησίμους τὰς ὑπολειπούμενας αὐτῷ δυνάμεις διηυθύνθη εἰς Τσιντσινατὴν βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ πατρὸς του. Μετὰ πολλὰς δοκιμασίας ἐπέτυχεν ἐκεῖ ἐργασίαν ἐν τινὶ ἐργαστασίῳ καπνοῦ κερδίζων καθ' ἑβδομάδα 12 σαλίνας ἢτοι δραχμῆς 15. Ἀλλὰ ὕλητον διήρκεσεν ἡ ἐργασία αὕτη, διότι προσεδλήθη ἐξ εὐλογίας.

Μετὰ τὴν ἀνάρρωσιν παρήτησε τὸν καπνὸν καὶ ἐπαδόθη εἰς τὴν πώλησιν ἐφημεριδῶν, καὶ ὁ παραλυτικὸς ἐφημεριδοπώλης ἦτο γνωστότατος κατὰ τὴν τελευταίαν δεκαετίαν ἐν Τσιντσινατῇ.

Ἐκ τῶν ἀποταμιευμάτων του ἠγόραζε βαθμηδὸν βιβλία ἐκ τῶν ἐποίων ἀναγίνωσκα πολλὰ κατὰ τὰς ὥρας τῆς ἀργίας. Ἦσαν δὲ ὅλα ἐκλεκτά, καθὼς βεβαίως ὁ Ἐφ. ο. τῆς βιβλιοθήκης.

Δὲν ἐδραχμᾶ δὲ ἐξ ὀλοκλήρου τὰ ἀποταμιεύματά του εἰς ἀγορὰν βιβλίων, ἀλλὰ συνήθρισε καὶ τινὰς ἑκατοντάδας δ ὁ λ λ ε ρ (β) χάριν τοῦ γήρατος.

(1) νόμισμα τῶν Ἡν. Πολιτικῶν τῆς Ἀμερικῆς ἀξίας 5 δραχμῶν καὶ τι πλέον.

Δυστυχῶς ἀναμιχθεὶς εἰς ἐπικινδύνους κερδοσκοπίας ἔχασεν αἰφνης τὸ προῖον ἐργασίας πολυετοῦς, διὸ ἠναγκάσθη νὰ ἐπικυλιᾶ τὸ παλαιὸν ἔργον τοῦ ἐφημεριδοπώλου.

Ἐπειδὴ δὲ δὲν ἠλπιζεν ὅτι θ' αὐξήσῃ ἐπαίσθητῶς τὸν ἀριθμὸν τῶν βιβλίων, τὸ δὲ προσδοκῆν ἰδ' αὐτὰ μέρες ἐν τῇ πατριῇ οἰκίᾳ δὲν! ἦτο καταλλήλον πρὸς διατήρησιν αὐτῶν ἔγραψε πρὸς τὸν ἑσπρον τῆς Βιβλιοθήκης τῆς πόλεως Τσιντσινατῆς ὅτι ἐπιθυμᾷ νὰ δωρήσῃ τὰ συναχθέντα βιβλία.

Ἡ Κίγγεως Βιβλιοθήκη ἐν Τσιντσινατῇ ἔσται μνημεῖον τοῦ ὅποσον ἐπὶ πολλὰς γενεὰς θὰ παραδῶται μετ' εὐλογίων τὸ ὄνομα τοῦ παραλυτικοῦ ἐφημεριδοπώλου. οἶδε πτωχοὶ ἐργατικὸι κτίδες ἐκ τοῦ ψηλαφητοῦ τούτου παραδείγματος θὰ προτρέπωνται εἰς τὴν φειδῶ, ἧτις τοιαῦτα ἐνεργεῖ θαύματα.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ ΟΛΑ

Τεράστιος πόνος. — Περιοδεύων ποτε, ἐν ἡμέραις ἐπιστρατειῶν, τῆδε κακίαις τῆς Ἑλλάδος, εἶδον καὶ ὠραίαν τινα νῆσον, ἣτις — ἂν ἀληθεύῃ ἡ μνήμη μου — ἔμοιχε νὰ ᾖ ὁ Πόρος, εἰκόνα ἀγίου μέγιστον ποδῶν πωγωνοφοροῦντος, ὅστις ἦν — ἂν αἱ ἀγιολογικαὶ μου γνώσεις δὲν πλανῶνται — ὁ ἅγ. Ὁνούφριος. Δὲν πιστεύω πάντως, νὰ ἠγιασθῇ χάριν τοῦ πόνου ὁ ἅγιος οὗτος ἢ *vice versa* ὅπως ἴδου ὅτι ἀντίζηλος αὐτοῦ ἐν μακροπωγωνοφορίᾳ, ἀνεφάνη τούτω τῷ καιρῷ, ὁ Λουδοβίκος Κουρλόν, προτυποχύτες ἐν Μοναχικῷ τῆς Γαλλίας, ἀγωνήδῃ τῷ 62ῳ, καὶ φέρον πώγωνον ὄντως τεράστιον. Ὁ Κουρλόν τὴν ἐκ παιδικῆς ἡλικίας εἶχε πωγωνοῦσαν, ὥστε δωδεκαετῆς μόλις ἠνγκυλάζετο νὰ ἔυριζεται, καὶ ὅταν ἔγινε δεκατετραετής, ἤπλου ἐπὶ τῆς τραπέζης γενειάδα μήκους 30 ἑκατοστομέτρων! Εἰκοσαετής ὁ πωγωνοτρόφος ἀνὴρ, εἶχε γενειάδα μήκους 1 μέτρου σήμερον δὲ ὑπερβαίνουσαν τὰ 2 μ. 30, καὶ — ὡς αὐτὸς βεβαίως — ὄλονεν ἀξάνουσαν.

Τὴν ἔκτακτον αὐτήν, καὶ μισοπόλιον τῶρα γενειάδα, περιπάτων ὁ κύριός της ἀνγκυλάζεται νὰ ὑποκρατῇ διὰ τοῦ βραχίονος· ὅταν δὲ τὴν περιελίσσει περὶ τὸν λαιμὸν, φαίνεται φορῶν τὸ εἶδος ἐκεῖνο τοῦ θαλπεροῦ τοῦ γυναικείου ἱματισμοῦ παραρτήματος ὅπερ τόσον εὐχρηστον σήμερον καλοῦσι βόαν! Ὅλαι αὐταὶ αἱ λεπτομέρειαι ἐπικυροῦνται ὑπ' αὐτοπτῶν μαρτύρων, καὶ αὐθεντικωτάτων ἐγγράφων τὰ ὅποια ζητήσας ἔλαβεν ἀρμοδίως ὁ Κουρλόν, ὑπερφηανεόμενος βέβαια διὰ τὸν ποδῆρα πώγωνά του.

Παράλειψις. — Δι' ἐκεῖνους οἵτινες ἔσχον τὴν ὑπομονὴν ν' ἀνγκυλώσουν τὸ προχθεσινὸν ἐν τῇ «Φιλολογικῇ» ἄρθρον περὶ τῶν Χριστουγέννων ἐν Νεαπόλει, ὄφειλω νὰ προσθέσω ὡς ἐλησμονήσας ἕνεκα τῆς μεγάλης σπουδῆς νὰ τὸ πράξω τότε, ὅτι καὶ ἐν πᾶσι τοῖς θεάτροις τῆς Νεαπόλεως τὴν ἐσπέραν τῶν Χριστουγέννων, καὶ μετὰ τὸ μεσονύκτιον παρίσταται δρᾶμα καλούμενον ἢ «Γέννησις τοῦ ἐνανθρωπίσαντος λόγου». Ἐν αὐτῷ παρίσταται ὁ Θεὸς καὶ ὁ Ἄδᾶμ, τὸ σῆγλιον καὶ ἡ φάνη, ἄγγελοι καὶ διάβολοι, ὁ ἀστὴρ καὶ οἱ μάγοι, ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ βόες, χιόνες καὶ ποιμένες, καὶ πᾶν τὸ ἔχον σχέσιον τινα πρὸς τὸ μέγα μυστήριον τῶν Χριστουγέννων! Φοιτῶσι δὲ οἱ Ναπολιτάνοι ἀνάθεκτοι εἰς τὸ ἱερὸν θέαμα, εἴτε πρὶν τῆς μεσονυκτικῆς λειτουργίας εἴτε μετ' αὐτήν, διότι -- βλέπετε -- τῇ νυκτὶ ἐκεῖνη μόνον περὶ Χριστουγέννων πρέπει νὰ γίνηται λόγος, καὶ τῆς ἐορτῆς ὁ χαρακτήρ πρέπει νὰ εἰσδύῃ παντοῦ καὶ νὰ περιβάλλῃ τὰ πάντα -- ἀκόμη καὶ τὸ θέατρον!

Punch. — Λέγεται οὕτως ἡ πνευματωδεστάτη γελοιογραφικὴ τοῦ Λονδίνου ἐφημερίς. Ἐπειδὴ δὲ ὅλα τὰ περιοδικὰ καὶ αἱ πλείοτεροι ἐφημερίδες δίδουσι τοῖς ἀναγνώσταις τῶν ἡμερολόγιον τι δῶρον τὴν πρώτην τοῦ ἔτους, ἀμιλλώμεναι τις νὰ τὸ καταστήσῃ ἐλκυστικώτερον, καὶ αἰτιολογεῖται οὕτω τὸν πολυμορφὸν καὶ πολυχρῶνον πλοῦτον τῶν ἡμερολογίων, καὶ τὸ Punch ἔδωκεν ἐφέτος δῶρον -- ἀλλὰ εἰς τὰς ἀναγνωστρίας του μόνον -- καὶ μόνον.... συμβουλὰς, ὧν ἴδου δείγματα:

— Ἀποδίδοτε δικαιοσύνην εἰς τὰς συντρόφους σας,

τὰς ὠραίας· πρὸ πάντων δὲ, προσπαθήσατε νὰ ὑποφέρητε ἐν εἰρήνῃ τὰς καλλοῦσας ἐκείνας αἴτινας, κοινῇ ἐπιδοκιμασίᾳ, ἐκρίθησαν ὑπέρτεροι.

— Ὑπάρχει δι' ἄλλας θέσεις: ἀρκεῖ νὰ εἰξεύρουσιν καὶ τὴν εὐρίσκουσιν.

— Μὴ περιχίζετε τὰ γεροντοκόριττα.... δὲν ἔξούρετε τί ἡμπορεῖ νὰ σᾶς συμβῆ, οὔτε ποῦ θ' ἀπολήξῃτε.

— Μὴ σφίγγετε πολὺ τὸν στηθόδεσμόν.

— Λησμονήτε, ἔστω καὶ διὰ πέντε λεπτὰ καθ' ἐκάστην, ὅτι εἴσθε ὠραῖαι.

* Ἀρκεῖν αὐτὰ, διὰ νὰ ἐννοηθῇ τῶν ἄλλων τὸ εἶδος.

Συμβουλή. — Ἡ μέθη δὲν εἶνε ἄλλο ἢ δηλητηρίασις ἣτις ἀναλόγως τῆς βαρύτητός της δύναται νὰ ᾖ παροδικὴ ἢ καὶ θανατηφόρος. Ὅταν ᾖ ἐλαφρά, δηλ. κέφι μόνον, ἀρκεῖ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κύπελλον θερμοῦ καφέ εἰς τὴν δικτεδέτην καὶ διὰ τοῦτο κελύστα εἶνε ἡ ποσὶς τοῦ καφέ μετὰ τὸ γεῦμα, καὶ δὴ ἀφοῦ αὐτὸς βοηθεῖ καὶ τῶν ἄλλων φαγητῶν τὴν χώνευσιν. Ὅταν ὅμως ᾖ βαρύτερα, καὶ παραλύῃ τὰς κινήσεις, πρέπει ὁ πάσχων ἐξ αὐτῆς νὰ πῆ ποτήριον σακχαρώμενου ὕδατος μετὰ τινῶν σταγόνων ὀξικῆς ἀμμωνίας (15 decigrammes). Ταῦτα ἔδωκεν ἄλλοτε ὁ προκλήθειος ἰατρός μεριμνήσῃ περὶ τῆς λοιπῆς θεραπείας, ἂν ἐπιτείνωνται τὰ δυσάρεστα συμπτώματα.

Ῥόδιον πένθος. — Πάτε τὸ Ῥόδιον χρωμαθλοῦ πένθος;

— Ὅταν χρωματίζῃ τεχνητῶς παρὶς γυναικὸς ἢ ἐμπαρῆθη διὰ παντὸς ἡ ἀνθηρότης!

X. Θ.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΗΧΩ

Τὸ μονύελον τοῦ Νέρωνος. Μεταξὺ τῶν ἀρχαίων καὶ ἐνδόξων ὑπὸ ἱστορικὴν ἐποψιν μονυέλων οἱ ἐπὶ τούτων ἐρευνηταὶ ἀναφέρουσι καὶ τὸ τοῦ αὐτοκράτορος Νέρωνος. Μυῦσιν ὦν, συνείθιζε νὰ φέρῃ ἐπὶ τοῦ ἐτέρου τῶν ὀφθαλμῶν, ὅτε ἐνεπύφα εἰς τοὺς ἀγῶνας τῶν ξιφομάχων, μίαν κολίην σμάργαδον χρησιμεύουσαν αὐτῷ ὡς μονύελον.

Ἀπὸ τοῦ προσηγοῦς αὐτῆς φύλλου ἐξέχεται ἡ Φιλολογικὴ Ἀκρόπολις πρὸς δημοσίευσιν παντὸς εἶδους:

ΑΓΓΕΛΙΑΣ

εἰς τιμὰς μετρωτάτας.